

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklis

SAUSIS – GRUODIS 2015

A.D. 2015 – A.M. 6144

Nr. 25

TURINYS

Išteisinimas – apibrėžtas ir apgintas	2
Svarbūs įvykiai nuo 1878 metų ir vėliau	10
Dispensacijų ir pjūties lygiagretumų brėžinys	13
Izraelio sugrįžimas į savo tėvynę	19

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate pri-
siartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeru-
zalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar
kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gauda-
mi nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime,
kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „... Kris-
tus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobules-
nę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr.
12:22,25,26,28; 9:11,12.

Nors aukščiau minėtas tekstas yra gerai žinomas, norėtume, kad jo pilna reikšmė būtų kuo aiškiau suprantama visiems Dievo vaikams, kad taptų jiems visiems šaltiniu malonumo ir nesibaigiančio džiaugsmo, nes tai sudaro tvirtą pagrindą, ant kurio nepajudinamai ir saugiai remiasi kiti Dievo Žodžio mokymai; tai patikimas pamatas, kuris negali būti išjudintas ir ant kurio mūsų tikėjimo struktūra negali būti pajudinta jokio doktrinos vėjo.

Žodis „išteisinimas“ turi dvi reikšmes – viena, tai įrodymas, kad tas dalykas yra teisingas, antra – padarymas to dalyko, ar ko nors, teisingu. Vebsterio

*Taigi, išteisinti
tikėjimu, turime ramybę
su Dievu per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų.
Rom. 5:1*

Žodyne žodis „išteisinti“ apibrėžiamas taip: (1) „įrodyti arba parodyti jį esant teisingą arba atitinkantį įstatymą, teisę, teisingumą ar pareigą – įrodyti esant teisingą (tinkamą)“; (2) „paskelbti išlaisvinimą nuo kaltės – atleisti (nuo bausmės, nuodėmės), išteisinti“.

Šie terminai yra naudojami Biblijoje tomis dvejomis reikšmėmis. Iliustracijai pirmo apibrėžimo, pastebime, kad mūsų Dangišskasis Tėvas ir Jėzus taip pat yra parodyti kaip išteisinti. Kada Jonas kvietė atgailai už nuodėmes, žmonės, kurie įtikėjo, išteisino Dievą (Lk. 7:29), tai yra, pripažino, kad Dievas buvo teisingas, pasmerkdamas ir bausdamas juos kaip nusidėjėlius – Jo elgesys buvo pateisintas ir apgintas kaip teisingas. Jėzus, kaip žmogus, buvo išbandytas kiekviename dalyke (iš pasaulio pusės, Jo kūno ir Velnio), taip kaip mes, tačiau buvo „be nuodėmės“ – „Jame nebuvo nuodėmės“. Jis buvo „šventas, nekaltas, nesutepas, atskirtas nuo nusidėjėlių“. Jehova buvo Jo teisėju ir išteisino Jį, tai yra, pareiškė, jog įrodytas Jo teisumas ir teisingumas. Jo teisumas buvo patvirtintas arba, kaip skaitome, Jis buvo „išteisintas Dvasioje ... ir paimtas aukštyn į šlovę“ (1 Tim. 3:16).

Antras apibrėžimas išteisinimo – yra padarymas tinkamu (teisingu, teisiu) kurio nors, kuris yra neteisingas. Būtent, toje prasmėje šis terminas „išteisinimas“ taikomas mums, kurie iš prigimties esame blogi ir nuodėmingi. Dievas negali pasirinktinai pasakyti: „Esi blogas ir nuodėmingas, kaip nusikaltėlis, mano teisingiems įstatymams, bet ignoruosiu, nepaisysiu teisingumo ir paskelbsiu tave teisingu“. Ne, Dievas negali išsiginti, prieštarauti Sau Pačiam, todėl turi būti visada teisingas. Šventas Raštas sako, kad teisingumas yra Jo Sosto pamatas ir kiekviena Biblinė sąvoka, koncepcija remiasi tuo. Jeigu esame netobuli ir nuodėmingi, Jis negali žiūrėti į mus taip, lyg kad būtume teisingi. Ir panašiai, jeigu mes būtume teisingi, Dievas negalėtų mūsų laikyti nusidėjėliais ir žiūrėti į mus, lyg kad būtume neteisingi.

Tas antras išteisinimo apibrėžimas susideda iš dviejų pagrindinių dalių. Pirmosios esmė tame, kad jei kas supranta, pripažįsta, kad yra nusidėjėlis ir

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Leon J. Snyder, Bible Standard Ministries,
1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Henryk Olekszy, ul. Dziewińska 40, 60-178 Poznań, Polska.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P. d. Nr. 1, LT – 45012, Kaunas.

Kiti leidiniai:

Biblijos Vėliava

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmoniškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą, testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rištų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

nėra harmonijoje su Dievu, priima Jėzų kaip savo asmeninį Išgelbėtoją. Remiantis tuo, kad priima Jėzų kaip savo Gelbėtoją, Dievas žvelgia į tokį asmenį taip, lyg jis būtų teisingas, teisingas. Tai yra pagrindas Biblinės doktrinos apie išteisinimą per tikėjimą, pagal kurią Dievas, atsižvelgdamas į Kristaus aukos nuopelną, gali traktuoti, žiūrėdamas į tikintį, lyg jis būtų teisingas (Rom. 5:1). Tačiau, be pirmos dalies yra dar ir antra. Ta būtina antroji dalis – tai pasišventimas, kur išteisintas tikintysis įeina į bendravimo sutartį su Dievu, atsisakydamas savo valios ir sutikdamas vykdyti Dievo valią. Iš Dievo pusės, tuomet seka tokio pasišventusio asmens pašventimas (atskyrimas šventam gyvenimui). Kiekvienas, išteisintas per tikėjimą žmogus, kuris išgirdo mokymą apie pasišventimą ir apie grupę ar klasę, į kurią Dievas kviečia tuo laiku, prieina iki posūkio taško savo kelyje. Nėra kitos išeities – turi arba žengti į priekį iki pilno pasišventimo Viešpačiui (Rom. 12:1), arba turi atsitraukti nuo teisingumo reikalavimų ir pasitenkinti tik vengimu sunkesnių nuodėmių, ir gyventi įprasto pasaulietiško gyvenimo lygyje.

Lengvai galime pastebėti tą mintį ankstesniuose brolio Russell raštuose. Jis, žinoma, kreipiasi juose į Mažąjį Būrelį, bet mintis apie tuos du žingsnius (arba dalis) išteisinimo per tikėjimą, iš kurių pirmas yra tikinčiojo išteisinimas, o antras yra pašventimas savęs Dievui, yra taikoma (kaip bendra koncepcija) visoms išgelbėtoms žmonijos klasėms. Netgi tie, kuriuos vadiname „Nepasišventusiais Quasi-Išrinktaisiais“, turės susidurti su pasišventimo klausimu dar ankstyvajame jų gyvenimo etape restitucijoje. Vienintelis būdas, kuriuo nepasišventę (dabartiniame gyvenime) Quasi-išrinktieji iš tikrųjų galės gauti pareigas Quasi-išrinktųjų, yra pasišventimas restitucijoje. Dievas yra teisingas ir tikrai dėl to Jis nereikalauja pasišventimo iš tų, kuriuos vadiname nepasišventusiais Quasi-išrinktaisiais, kadangi jie randasi krikščioniškoje aplinkoje, kurioje nesupranta pasišventimo ir nemoko apie jį. Nėra galimybės to išvengti – lygiai kaip visos pašauktos klasės, taip ir nuodėmingas žmonijos pasaulis turės pasišvesti, kad galėtų gauti amžiną gyvenimą.

Štai fragmentas iš Reprints 1387 puslapio. Analizuodami ar pritaikydami žinomą tipą, turime atsiminti, kad nesumaišytume tipo su antitipu. Abraomas kaip dalis tipo simbolizavo Dievą, o Abraomo žmonės atvaizdavo Dievo žmones, kaip skirtingus nuo Kanaaniečių, kurie simbolizavo sąmoningai nuodėmiaujančius. Šis tipo elementas nurodo mums

į tą faktą, kad nors Dievas kviečia nusidėjėlius atgailai, bet *nekviečia* nusidėjėlių tapti bendrapaveldėtojais su Kristumi, Jo Sūnumi ir paveldėtoju. Tam artimam ir garbingam giminystės ryšiui Jis pakviečia tik tuos, kuriuos pripažįsta esant teisingumo ir Tiesos draugais. Žodžiu, tas tipas patvirtina Apaštalų mokymą, kad po to, kai tapome „išteisintais per tikėjimą, turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį tikėjimu pasiekiame tą malonę [pakvietimą į paveldėjimą su Viengimiu Sūnumi ir paveldėtoju], kurioje stovime ir džiaugiamės viltimi [dalijimosi] Dievo šlovės“ (Rom. 5:1,2).

PAMAŠTYMUI

Nesistenk prisitaikyti prie elgesio normų, kultūros lygio, kurioje gyveni, iki tokio laipsnio, jog būtum pasirengęs pritapti, net apie tai negalvodamas. Vietoj to, geriau sukaupti savo dėmesį, mintis į Dievą. Tai pakeis tave iš vidaus, visiškai. Noriai, su džiaugsmu stenkis suprasti Jo valią tavo atžvilgiu, ir greitai pradėk ją vykdyti. Priešingai, negu tave supanti kultūra, kuri traukia vis žemyn, tempdama į savo nesubrendimo lygį, Dievas iškelia iš tavęs kas yra geriausio ir išugdo tavųje subrendimą, pilną žinių.

Toje vietoje norime pabrėžti, kad šiame straipsnyje svarstysime apie išteisinimą iš požiūrio taško asmenų po 1954 metų, kurie atpažįsta Dievo pašaukimą ir trokšta vaikščioti gyvenime harmonijoje su pažadais, taikomais tam laikui, kuriame yra pašaukiami! Šis laiko tarpas – tai pašaukimas paskutiniųjų prieš-Tūkstantmetinių Abraomo palikuonių arba Epifanijos Pasišventusiųjų Stovyklautojų.

Dievas, neabejotinai, įvertina gerus charakterius ir charakterio dorybes, bet jie būna labai skirtingi tarp asmenų įvairiose klasėse. Nors Dievas patvarkė, kad kiekvienas asmuo iš kiekvienos klasės privalo turėti bent jau pagrindinius teigiamus bruožus, kad galėtų priklausyti tai klasei, tai Jo pasielgimas su jais priklauso daugiau nuo to, ar jie yra (1) neišteisinti, priklausantys vardiniams Dievo žmonėms, (2) išteisinti, ar (3) išteisinti ir pasišventę. Charakterio bruožai patys savaime neduos niekam pareigų toje pabaigtoje Epifanijos Stovykloje, kadangi pabaigtame Epifanijos paveiksle neišteisinti Stovyklautojai – tie, kurie nepriėmė Jėzaus kaip asmeninio Gelbėtojo, nežiūrint į tai, kokius gerus charakterius beturėtų – bus pašalinti iš Stovyklos į sąlygas, tipiniu būdu parodytas kaip teritorija už Stovyklos, „į sąlygas, kokiose buvo Evangelijos Amžiaus stovyklos nariai“, tai reiškia, į neišteisintųjų sąlygas

(PT 40,13 psl.; PT 72,70 psl., 2 stulp., nuo viršaus). Visi nariai pabaigoje Epifanijos Stovykloje, žinoma, turi „praktikuoti teisingumą“, bet jie taip pat turi tikėti į Jėzų kaip Gelbėtoją ir Karalių iki ateis bandomasis išteisinimas per darbus, kai „prasidės restitucija“. Tai taip pat reiškia, kad jie turi būti bandomai išteisinti per tikėjimą (Rom. 5:1).

Biblija aiškiai rodo, kad per visą dabartinį Amžių Dievo sutvarkyme bandomasis išteisinimas per tikėjimą yra žingsnis, kuris turi eiti pirma pasišventimo! Rom. 5:1,2 parodo tai gana aiškiai: „Taigi [būdami bandomai] išteisinti tikėjimu, turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį tikėjimu esame gavę ir priėjimą prie tos malonės, kurioje stovime“ (palyginti su Rom. 12:1). „Šiame Amžiuje pasišventimas negali būti priimtas, jeigu pirma neįvyks bandomasis išteisinimas“, o kol nėra „prasidėjusi restitucija“, vis dar esame „dabartiniame Amžiuje“. Biblija aiškiai moko, kad esame Dievo priimami savo pasišventime dėka mūsų išteisinimo per tikėjimą į Jėzų Kristų. Tai ir yra vienas iš tų dalykų, ką suprantame Šv. Pauliaus tvirtinime Rom. 5:1.

Mes daugelį kartų parodėme, kad šiuo metu veikia tiktai Epifanijos tvarka, ir kad ji veiks „kol prasidės restitucija“, tai reiškia, tol, kol Kristaus kraujo nuopelnas bus pritaikytas už pasaulį ir prasidės Kristaus Tarpininkaujantis Valdymas. Tuo metu antipatinė Epifanijos tvarka bus pakeista į Tūkstantmetinio Amžiaus tvarką.

Yra daug ištraukų Tiesos literatūroje, kurios parodo, kad Tūkstantmetyje, kai dabartinis Amžius pasibaigs ir „prasidės restitucija“, žmonių rasė bus Tarpininko rankose, daugiau nebebūdama betarpiškame ryšyje su Dievu. Kristaus nuopelnas daugiau nebebus priskirtas, o išteisinimas vyks palaipsniui ir per darbus. Žmonės turės ramybę, taiką su Dievu per Kristų – Rom. 5:1 – jų Tarpininką, ir „galima pasakyti, kad bus bandomai išteisinami [per darbus] per Tarpininką ir Jo Karalystę“ (R 1564; Klausimų ir atsakymų knyga, psl. 402). Turime pabrėžti faktą, kad dabartinis Amžius nepasibaigs, „kol prasidės restitucija“ ir Tūkstantmetinio Amžiaus Susitikimo Padangtė pakeis Epifanijos Susitikimo Padangtę. Epifanijos Padangtė vis dar įpareigoja ir dar įpareigos nežinomą mums metų skaičių, po pašaukimo į Jaunųjų Vertųjų klasę užsidarymo 1954 metais (E11, 493 psl., 1 pastr.).

Tiek bandomai išteisinti, tiek ir pasišventę Epifanijos Stovyklautojai priklauso prieš-Tūkstantmetinei Abraomo sėklai (E 11, 293 psl.). Epifanijos Stovyk-

los statymas yra prieš-Tūkstantmečio darbas, ir br. Johnson teisingai tam paskyrė vietą, įtraukdamas ir Izraelio atvertimą – „Izraelio tautinis atvertimas yra prieš-Tūkstantmečio darbas, ir todėl yra mūsų Viešpaties Paruzijos ir Epifanijos darbu (E 16, 130 psl.). Kadangi Epifanijos Stovyklautojai yra prieš-Tūkstantmetinė klasė, tai tie iš jų, kurie tiki į Jėzų, kaip jų Išgelbėtoją, gauna prieš-Tūkstantmetinį išteisinimą – bandomai priskirtą išteisinimą per tikėjimą – ir Kristaus nuopelnas yra jiems priskiriamas bandomai. Kaip jau esame parodę, bandomasis išteisinimas per tikėjimą tęsis jiems tol, „kol prasidės restitucija“ (E 4, 346 psl.), o nuo tada prasidės bandomasis išteisinimas per darbus. Atsitinka, kad tokie bandomai išteisinti Epifanijos Stovykloje pasišvenčia, kadangi „pasišventimas visada tinkamas dalykas“.

Šioje vietoje reikėtų priminti, kad kai bandomai išteisinti prarasdavo tą duotą „Dievo malonę“ (2 Kor. 6:1), tai yra, savo bandomai išteisintų

vietą Levitinės tarnybos tikslui, kaip Jaunųjų Vertųjų Epifanijos Stovyklos Kieme (1954 metų spalio mėnesį, kaip patvirtino br. Johnson), tai jie neprarasdavo jos Epifanijos Stovyklos tikslams, ir tokie bandomai išteisinti vis dar turėjo pasišventimo privilegiją. Visi teisingi tokių asmenų pasišventimo veiksmai buvo labai priimtini Dievui, kadangi Jis priėmė juos *ne kaip* Jaunuosius Vertuosius, bet Epifanijos Stovyklos tikslams, tai yra, *kad taptų* Pasišventusiais Epifanijos Stovyklautojais.

Mes skaitome E 10, 114 psl.: „Aišku, kada ateisime iki to laiko, kai nebebus jau galimas pasišventimas *dėl Evangelijos Amžiaus tikslų* [tai reiškia, dėl Evangelijos Amžiaus išrinkimo tikslų, kai jau niekas daugiau nebegalės pasišvesti ir tuo būdu tapti perspektyviu Jaunuosiu Vertuoju, Levitu Epifanijos Kieme], be naudos būtų kviesti bandomai išteisintus [pastaba: bandomai išteisinti – ne tie, kurie anksčiau buvo bandomai išteisinti, bet paminėti kaip tie, kurie vis dar yra pasilikę po 1954 metų spalio mėn., tuo metu, kai jau uždarytas pašaukimas į Jaunųjų Vertųjų klasę, paminėtą tame pačiame puslapyje] į pasišventimą, o nusidėjėlius į atgailą [dėl Evangelijos Amžiaus išrinkimo tikslų], kadangi nei bandomai išteisinti, nei nusidėjėliai nepajėgs jau pakilti į

aukštesnę padėtį Dievo akyse [dėl tų pačių tikslų] tokiose sąlygose“.

Visi išteisinti Evangelijos Amžiuje ateina iki kryžkelės savo gyvenime. Jie turėjo arba eiti pirmyn iki pilno pasišventimo Viešpačiui (Rom. 12:1), arba atsitraukti ir pasitenkinti vengimu sunkesnių nuodėmių, ir gyventi įprastame pasaulietiško lygyje. Daugelis taip padarė. Laike Evangelijos Amžiaus jie prarado savo vietą išteisintųjų tarpe Evangelijos Amžiaus tikslams – išteisinimą, priskirtą jiems nuo to momento, kai pirmą kartą parodė tikėjimą į Kristaus užbaigtą darbą. Jų išteisinimas dėl Evangelijos Amžiaus tikslų tęsėsi tiek laiko, kiek jie laikėsi tame tikėjime. Jų išteisinimas nustodavo galioti (Evangelijos Amžiaus tikslams) nuo to momento, kai suprato, kad paklusnumas teisingumui dabartiniame laike reikštų pasiaukojimą, savęs pašventimą, jie apsigrėždavo ir atsisakydavo toliau eiti ta kryptimi.

Daugelis sustoja, kai ateina apsisprendimo momentas pasišvesti – jie nenori pažeisti teisingumo, bet taip pat nenori kentėti paniekos ir turėti nuostolių ar aukojimų, ko reikalauja pilnai pasišventusio gyvenimas. Jie parodo, kad turi Tiesos dvasios, bet neužtektiną saiką, norint nugalėti.

Ar Šventas Raštas moko, kad nusidėjėlis yra išteisintas prieš tapdamas pasišventusiu Dievo vaiku? Taip, įtikėjęs nusidėjėlis yra išteisinamas dar prieš savo pasišventimą. Sunkumas pastebėti tą mintį kyla iš nesupratimo, jog išteisinimas ir savęs pašventimas, yra du atskiri žingsniai – abu jie būtini tiems, kurie pilnai pritaria ir reaguoja į Dievo palaimas, dovanotas šiame Evangelijos Amžiuje (Rom. 12:1). Nusidėjėliai negali būti pašventintais, būdami tokiais. Neišteisinti nusidėjėliai negavo pakvietimo, kad pristatytų savo kūnus kaip gyvas aukas Dievui. Jie pirmiausia buvo kviečiami atgailai ir stiprėti tikėjime į Kristų, kaip savo Gelbėtoją ir vienintelį kelią, kuriuo gali artintis prie Dievo. Tuo momentu, kai nusidėjėlis priima Kristų tikėjimu, su troškimu priartėti prie Dievo, jis yra išteisinamas per savo tikėjimą, ir tuojau tampa privilegijuotu, išteisintu asmeniu. Šis mokymas pasilieka teisingas ir šiandien, nežiūrint, kad *pradėjimas iš Dvasios* yra pasibaigęs.

Kitas žingsnis – pasišventimas, turėtų sekti gana greitai, kai tik Dievo malonė taps pilnai įvertinta. Tačiau, kaip jau minėjome, daugelyje atvejų, tas kitas žingsnis – pasišventimas, nėra pakankamai suprantamas ir jo nesiimama žengti kurį laiką. Manome, kad Dievas parodo malonę tame laikotarpyje, laukdamas, kol išteisintas asmuo pasinaudos gauta privilegija. Tačiau toks žmogus negali ir neturėtų pa-

silikti neribotam laikui tokioje išteisintoje būsenoje, neidamas į priekį ir nedarydamas kito žingsnio. Jeigu nepasinaudos savo išteisinimu, kaip *laipteliu, vedančiu* į pasišventimą, tai be abejonės nugrims į pasaulį, prarasdamas dabartinio laiko brangias privilegijas. „Būdami Jo bendradarbiai, jūsų taip pat prašome, kad nepriimtumėte Dievo malonės veltui!“ (2 Kor. 6:1). Tokiame laipsnyje, kokiam atsakymas pasišvesti kyla iš sąmoningo neįvertinimo Dievo malonių, toks grįžtantis atgal bus apsunkintas atsakomybe ir turės išrauti tą savivalę iš savo charakterio, kai žemiškoje Karalystės fazėje gaus naują progą pasišventimui (Lk. 12:47,48).

Taigi, ypatingos veiklos funkciją turi tikėjimas, kuris veda mus Kristaus tarnyboje per palaiptumui, ateinančius vienas po kito, išbandymus, susijusius su išteisinimu: pirma, veda į atgailą Dievo atžvilgiu, kuri, per pažinimą Dievo Žodžio, sudarė sąlygas mums neapkęsti ir palikti nuodėmę, o pamilti bei praktikuoti teisingumą; antra, tikėjimas į Kristų, kurio dėka tikime, kad Dievas atsižvelgdamas į Jėzų parodo mums gailestingumą, priima mus į bendravimą su Juo ir išlaiko jame. Dėl to Šventasis Raštas turi daug ką pasakyti apie išteisinimą per tikėjimą, o ne per darbus (Rom. 3:21; 5:1 ir t. t.). Tikėjimas taip pat padeda mums gyventi išteisintą gyvenimą po to, kai priimame Kristų kaip savo Gelbėtoją. Jis apvalo mūsų širdis nuo nuodėmės ir mūsų protus nuo klaidos per gerąjį Dievo Žodį, kurį naudoja kaip šventą vandenį ir leidžia būti draugiškame ryšyje su Dievu per Jėzų Kristų (Jono 15:3).

Išanalizuokime Biblijos istorinį pasakojimą, imdami Kornelijaus pavyzdį. Brolis Russell suprato, kad žinia apie išgelbėjimą Kornelijui buvo duota, kai šis vis dar buvo neišteisintas, nes br. Russell sako: „Šimtininko širdis buvo nerami. Toje žinioje buvo kažkas, kas patenkino jo troškimus taip, kaip joks kitas dalykas iki šiol negalėjo. Kaip Kornelijus reaguavo? Akivaizdu, padarė vienintelį ir protingą dalyką, ką buvo galima padaryti tose aplinkybėse, norint pasiekti tokių nuostabių palaiminimų. Jis įtikėjo į Atpirkėją ir tapo išteisintu“. Pastebėkime – nėra parašyta, kad Kornelijus tikėjo jau anksčiau, tik tai, kad jo širdis buvo nerami. Jis neturėjo ramybės su Dievu, kuri yra duodama išteisintiems (Rom. 5:1). Atitinkamai, kai iš Petro išgirdo „gyvenimo žodžius“ (Apd. 10:40-43), pradėjo tikėti į Kristų ne vien tik kaip gerą žmogų, kuris darydavo stebuklus ir vaikščiodamas darė gera, bet ir kaip į savo asmeninį Gelbėtoją.

Sutinkamai su Apd. 11:14, br. Russell patvirtino, kad nors Kornelijus buvo geras, gerbiamas ir dievo-

baimingas žmogus, bet nebuvo net „tikrai atgailaujančiu ir tikinčiu“ į Jėzų kaip savo Gelbėtoją, kol pas jį neatėjo Petras: „Šimtininkas Kornelijus, teisus dievobaimingas vyras, turintis gerą vardą visoje Žydų tautoje, gavo iš šventojo Angelo nurodymą pakviesti tave [Petra] į savo namus ir išklausti tavo žodžių“ (Apd. 10:22). Petras papasakojo jam apie Jėzaus mirtį, kaip Išpirkos auką ir Jo prisikėlimą mūsų naudai, nešančius nuodėmių atleidimą, išteisinimą ir ramybę su Dievu per Kristų (36-43 eil.), o taip pat galimybę pasiekti pilno pasišventimo padėtį (Rom. 5:1,2) ir Aukštąjį pašaukimą. Br. Jolly parodo, kad tikėjimas, kokį Kornelijus galėjo turėti, susijusį su Jėzumi ir pasišventimu prieš atvykstant Petrai, buvo vien tik tikėjimas bendroje prasmėje, o ne ypatingas tikėjimas į Jėzų kaip Išgelbėtoją, atnešantis išteisinimą per tikėjimą ir vedantis iki pilno pašventimo Dievui savo valios ir visko, ką turėjo, iki pat mirties.

Šioje vietoje norėtume pacituoti fragmentą iš straipsnio pavadinimu „Ramybė proporcinga pažangai“. Pastorius Russell kreipiasi jame į Mažąjį Būrelį. Tai klasei – pilnai pasišventusiai, išteisintai ir Tėvo priimtai per pradėjimą iš Šventosios Dvasios – taikomi šie Apaštalo žodžiai: „Taigi, išteisinti tikėjimu, turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Rom. 5:1). Ši eilutė netaikoma niekam iš tų, kurie nepriėjo iki pasišventimo ir priėmimo taško, ir kurie dar tik artinasi, pereidami per Kiemą. Tokie, vis dėlto, turi tam tikrą saiką ramybės, proporcingą savo pažangai. Tam tikras saikas ramybės ir džiaugsmo kyla iš atradimo, kad yra sugrįžimo kelias pas Dievą per stengimąsi palikti nuodėmę ir priartėti prie Jo. Tačiau Bažnyčios ramybę, paminėtą Apaštalo šiame tekste, galime taikyti tikrai tiems, kurie turi Dievo Sūnų būseną. Dievas nėra ramybėje su jokiais kitokiais.

Nebūtų įmanoma kam nors kitam Evangelijos Amžiaus laike patirti lygiai tokius pat išbandymus, kokius gavo Abraomas, kadangi pasikeitė sąlygos. Pagal Jok. 2:23, Abraomas visiškai pasitikėjo Dievu, tiek, kiek tai suprato, buvo pilnai pasišventęs, kad galėtų pildyti Dievo valią, net mirties kaina. Kitais žodžiais sakant, jeigu Abraomas gyventų Evangelijos Amžiaus laike, būtų vienu iš visiškai pasišventusių, pilnai išteisintų ir pradėtų iš Dvasios. Bet, kadangi gyveno dar prieš Evangelijos Amžių – prieš tą laiką, kada Jėzus numirė už mūsų nuodėmes – jo pasišventimas negalėjo jo atvesti iki išteisinimo pilnumos ir jo privilegijų.

Kai kurie patenka į klaidą galvodami apie išteisinimą, kaip susidedantį iš dviejų dalių: teisinį ir

tikrą. Biblijoje nerandame nieko, kur būtų daromas toks išteisinimo suskirstymas. Jis yra kartu teisinis ir tikras. Negalėtų būti tikras, bet neteisėtas, nei teisėtas, tačiau netikras.

Bažnyčios išteisinimą simbolizuoja „Vestuvinis rūbas“, kurį jie užsidėjo tada, kai buvo priimti VIEŠPATIES, tačiau jis pridengia ne Naująjį Kūrinių, bet tik tai kūną, kuris, pagal teisę, yra laikomas mirusiu pasiaukojimo mirtimi. Kitais žodžiais, išteisinimas nereiškia proceso pasiekiant teisingumą, bet jau pasiektą išteisinimo būseną. Apsivilkimas „Vestuvinio drabužio“ reiškia jų įstojimą į Dievo šeimyną kaip Bažnyčios narių. Jo nusivilkimas reikštų, kad jie atmeta Dievo malonę, ir užsitraukia Antrąją mirtį.

Pasaulio išteisinimas, kaip jau išaiškinome, bus pasiektas kitokiu būdu. Galime sakyti, kad pasaulio išteisinimas valdant Didžiajam Tarpininkui bus laipsniškas – vedimas į teisingumą bus laipsniškai, atsižvelgiant į tai, kaip kiekvienas asmuo ateis prie vis didesnės harmonijos su Dievo reikalavimais ir įgys vis daugiau restitucinio tobulumo.

Vis dėlto, reikia atsiminti, kad „Dievas yra, kuris išteisina“, ir kad pasaulis neatsiras Dievo rankose, kol nepasibaigs Tūkstantmetis Amžius. Tuomet visi Tėvo pripažinti ir Jo priimti, kaip verti amžino gyvenimo, bus išteisinti pilnoje to žodžio reikšmėje (R 5960).

Pasaulio išteisinimas nebus momentaliai, akimirkiniu, bet eis į priekį per visą tą tūkstančio metų laikotarpį – Tūkstantmetį. Galima pasakyti, kad pasaulis tuomet bus bandomai išteisinamas per Tarpininką ir Jo Karalystę, bet tas išteisinimas bus užbaigtas tikrai pasiekus visišką tobulumą Tūkstantmečio gale, kai žmonės bus pristatyti Tėvui ir bus Jo priimti. „Dievas yra, kuris išteisina“, ir tai Jis duoda amžiną gyvenimą ir priima į Dievo šeimyną – kiekviename egzistavimo lygyje – tikrai tuos, kurie yra tobuli. Taigi, „Būkite tobuli, kaip ir jūs Tėvas, kuris danguje, yra tobulas“ (Mato 5:48).

Asmuo, kuris trokšta atsigręžti ir eiti prie Dievo Evangelijos Amžiaus laike, atranda Jį palapsniui. Pirmiausia sužino, kad Dievas yra parengęs būdą, pagal kurį Jis gali būti teisingas ir tuo pačiu išteisinantis nusidėjėlius. Po to atranda, kad Jėzaus mirtis yra tas kelias, kurį Dievas numatė. Toliau ima pastebėti savo silpnybes ir nuodėmes, kurios jį suteršia, ir atitinkamai stengiasi jas palikti. Jis gali ir turi žymiai apsivalyti nuo savo kūno nešvarumų, bet tai jo dar neišteisina, nepadaro jo tobulu, nes per paveldėjimą yra nuodėmingas, netobulas ir gali būti apvaly-

tas tiktai per Dievo pritaikomą Aukos nuopelną už nuodėmę. Po apsiplovimo Praustuvėje – nusivalius kūno nešvarumus – tikintysis prisiartina prie Susitikimo Padangtės įėjimo ir ten „prisiriša“ pasišventimo virve, įsipareigodamas pasišventimo įžadais ir pilnai pasišvėsdamas VIEŠPAČIUI ir Jo tarnybai, nežiūrint, kiek tai jam kainuotų. Visi ankščiau paminėti žingsniai asmens, trokštančio bendravimo su Dievu, yra teisingi, kaip tai pabrėžta Šventajame Rašte. Tą, kuris pasirenka tą kelią, apibrėžiamo kaip bandomai išteisintą – tai reiškia, kad yra teisingame kelyje, darydamas tai, ką gali, kad pasiektų pilną pasišventimą. Būdamas tame kelyje, jis gaus palaimų prote ir širdyje, o taip pat savo sąžinės pritarimą, o VIEŠPATS parodys jam Savo malonę taip, kad Dievo Apvaizda atvers jam priėjimą prie teisingos kelio krypties žinojimo jo išteisinimui – nurodant jam reikalingumą aukščiau išvardytų žingsnių, jų tarpe pasišventimą arba prisirišimą prie Susitikimo Padangtės durų. Besiartinantis prie Dievo nusidėjėlis negali padaryti nieko daugiau.

Visi žinome pasakymą apie tai, jog reikia klausyti sąžinės balso. Negalime sau leisti, kad ta sąžinė atbuktų. Tas, kuris vis pakartotinai laužo savo sąžinę, nepaisydamas blogio ištaisymo taisyklių, kurias aiškiai pastebi, silpnina savo sąžinę. Sąžinė, tai svarstyklės, kuriomis pasveriname įvairius dalykus, duotus mums, kad įvertintume, ar jie yra geri, ar blogi, teisingi ar neteisingi, tikri ar klaidingi. Svarstyklės tos gali būti labai apytikslės arba tikslios. Gali sugebėti matuoti labai smulkmeniškai arba patikrinti dalykus labai paviršutiniškai, nerūpestingai. Krikščionis, ypač su ilgu stažu Kristaus mokykloje, privalo turėti labai jautrią sąžinę. Iš Dievo Žodžio turi sugebėti paimti tuos svarsčius, kuriais galėtų subalansuoti, apsvarstyti visokius gyvenimo dalykus ir su beveik absoliučiu tikslumu nustatyti jų teisingumą, ar neteisingumą, netinkamumą, o taip pat ir laipsnį, kokiam jie bus malonūs, ar nemalonūs VIEŠPAČIUI. Sugadinimas šių svarstyklių, tai didelis pavojus, kokį užtraukia kiekviena nuodėmė, ypatingai dvasinės puikybės nuodėmė. Nedaug ką galėsime padaryti, kol svarstyklės nebus atitaisytos ir sureguliuotos.

Kaip yra būtina, kad visi VIEŠPATIES žmonės laikytų savo sąžinę visiškame teisingume taip, kad nebūtų joje noro išnaudoti brolių, nei ką kitą ar tai

finansiniuose, verslo reikaluose, ar ginčiuose, ar susirinkimo rinkimuose! Mintis apie mažiausią teisingumo pažeidimą turi *kelti pavojaus signalus širdyje ir prote kiekvieno teisingo Dievo vaiko*: „Ar gali būti, kad aš, kuris nusprendžiau kovoti dėl teisingumo, pasirodžiau tokiu, kuris prijaučia neteisybei? Ar galėčiau užmerkti akis dėl ko nors tokio savo elgesyje, kas būtų panašu į neteisybę? Ar taip gali būti, kad iškreipiu, suteršiu savo sąžinę ir jaučiu visas baisias to pasekmes?“

Taigi, sugrįžimas į teisingą kelią reikštų teisingumo taisyklių atnaujinimą širdyje ir prote su tikru atsargumu dėl galimų atitinkamų pasekmių – gyvenimo arba amžinos mirties. Kai mūsų prote apsigyvens teisingumas, jis pradės reguliuoti mūsų žodžius ir veiksmus. Tuomet, palaiptui, nusidėjėlis pradės pastebėti, kaip grubiai prasižengė taisyklėms ir kaip jo dvasinė puikybė beveik sunaikino jo ateitį Karalystėje. Toks asmuo tikriausiai parodys širdingą atgailą ir padarys tvirtus pasiryžimus ateičiai.

Sustokime dabar ties įžvalgumu, ir koks jo vaidmuo mums beiėskant teisingumo. Įžvalgumas tai gera savybė ir veikla, kuri „užtikrina pragyvenimą“ mums patiems ir nuo mūsų priklausomiems asmenims; tai charakterio bruožas ir veikla, kurios dėka „einame į priekį, įveikiame sunkumus“ gyvenime. Ši savybė padeda mums panaudoti vieną ar kelis gabumus savo gyvenimo pašaukime tam, kad išlaikyti save ir tuos, kurie yra mūsų globoje. Savo religinėje srityje, ypač krikščioniškoje to žodžio reikšmėje, įžvalgumas paskatina mus stengtis įsigyti ir išsaugoti, pirmoje eilėje, žinojimą apie Dievą ir Jo planą. Todėl tai paskatina mus stropiai, rūpestingai studijuoti Tiesą, norint ją surasti, o taip pat dažnai sugrįžti prie jau išnagrinėtos tiesos, norint išsaugoti ją atmintyje. Be to, skatina mus įgyti ir išsaugoti – darant atgailą prieš Dievą ir tikint į mūsų Viešpatį Jėzų – tas išteisinimo palaimas, t. y., atleidimą mūsų nuodėmių. Tuomet toks gali turėti Kristaus teisingumą ir draugystę bendraujant su Dievu, kad galėtų iš tikrųjų turėti tuos dalykus gyvenimui.

Apsvarstykime trumpai vilties funkciją. Viltis yra viena iš visuotinių malonių, kuri veikia širdyje ir prote. Jos ypatingas veikimas – tai padrašinimas, paskatinimas, paruošimas būti stipriais darbe dėl VIEŠPATIES. Padeda mums apsivalyti nuo kūno ir dvasios nešvarumų, dėmių, o taip pat būti labiau mylinčiais Tėvą, Sūnų ir brolius. Nėra tokio bruožo, reikalingo mums kaip nugalėtojams, kurio neapimtų, neturėtų savyje viltis. Viltis pažadina mūsų šir-

**PRIMINIMAS:
ELKIS KAIP
KRIKŠČIONIS!**

**Kartais tavo širdis
reikalauja daugiau
laiko, kad pritartų
tam, ką tavo protas
jau žino.**

dis ir protus, padeda mums vystytis ir paremia mus. Mes sužinome, kokiame mūsų religinio išgyvenimo etape, imant iš Biblinės pusės, viltis pradeda veikti. O taip, viltis veikia ir neišteisintame žmoguje dabartinio gyvenimo sferoje ir yra aktyvi net tuomet, kai kas nors nėra bandomai išteisintas, o taip pat veikia, tam tikru laipsniu, išteisinime. Tačiau jos ypatingas darbas gali būti atliktas tik po pasišventimo. Taigi, čia svarstoma viltis, pradeda savo veikimą pasišventus. Ji ne tik paskatina mus, bet ir palaiko mus kiekviename bendrame bruože, susijusiame su pašventinimu ir išlaisvinimu, o taip pat padeda mums išugdyti jos ypatingus bruožus, tai yra, išsilaikyti pasišventime, nugalėti blogį ir sutvirtinti, subalansuoti ir išstbulinti mūsų charakterį.

Atrodo, kad turėtume dabar iš arti įsižiūrėti į tai, kokių būdu Dievas duoda Savo einančią į priekį Tiesą. Žmogaus prigimtyje yra noras sužinoti, ką atneš rytoj, o tai veda prie noro nuspėti ir kartu prie nebrandžių minčių Tiesos tinkamam laikui tema, Dabartinės Tiesos ar didėjančios Tiesos tema. 1946 metų PT, 124 puslapyje, skaitome: „Iki 1909 metų galo mūsų brangus Pastorius *ne visuomet* aiškiai matė skirtumą tarp bandomojo išteisinimo ir atgaivinto išteisinimo, taikomo Evangelijos Amžiuje. Iki to laiko, aišku, suprato, kad bandomasis, *bet ne atgaivintasis* išteisinimas buvo taikomas Seniesiems Vertiesiems. Bet visgi suprato, kad kai kurios Šv. Rašto ištraukos, ypač Laiškas Hebrajams, moko, kad Evangelijos Amžiaus laike nė vieno išteisinimas nebuvo atgaivintas, tai reiškia, jog niekas iš tikrųjų neturėjo naudos iš priskirto nuopelno, nei iš pripažinimo negaliojančiu Adominio nuosprendžio – *tol, kol* nepristatė savęs Dievui pasišventime. Mes galime tai pastebėti keliose eilutėse: „Vienintele atnaša [Jo kraujo antipinėje Švenčiausioje] Jis amžiams padarė tobulus [išteisino iš Adominio pasmerkimo] tuos, kurie tampa pašvęsti“. Tai įrodo, kad prieš pasišventimą nėra išteisinimo gyvenimui, tai yra, atgaivinto išteisinimo (Hebr. 10:14). „Mat Kristus įžengė (...) į patį dangų [antipinę Švenčiausiąją],

kad dabar [Evangelijos Amžiaus laike], pasirodytų [su Savo nuopelnu] už mus [už Bažnyčią, ne už kitus; nes vien tik už pasišventusius Jis dabar priskiria Savo nuopelną tikru būdu] Dievo akivaizdoje“ (Hebr. 9:24). „Jis yra [Evangelijos Amžiaus laike] [tikrasis] permaldavimas už mūsų nuodėmes [tikrai už Bažnyčios nuodėmes, kaip tai matome iš šioje eilutėje parodyto tolimesnio sugretinimo su pasaulio nuodėmėmis]“ (1 Jono 2:2). Išlaisvinimas iš Adominio nuosprendžio yra „Jėzuse Kristuje“ (Rom. 3:24). Ateiname pas Jį vien tik per pasišventimą (Rom. 6:3; 1 Kor. 12:12,13; Gal. 3:26,27; 2 Kor. 5:17). Taigi, matome, kad Dievas išteisina mus gyvenimui – tai reiškia atgaivina mūsų išteisinimą (čia br. Johnson rašo apie Naujųjų Kūrinių išteisinimą, v. p.) – per tikrą priėmimą priskirto nuopelno mūsų naudai po mūsų pasišventimo. Priežastis, dėl kurios Jis to nedaro ankščiau, kol mes nepasišvenčiame, yra labai aiški. Būtent, gali būti tikrai vienas tikras pritaikymas to nuopelno kiekvieno asmens naudai (Hebr. 10:18), o visi, kurie priima Jėzų kaip savo Gelbėtoją, bet nepasišvenčia, eitų į Antrą mirtį – tai reiškia, nebeturėtų galimybės būti tarp tų, už kuriuos Jėzus pritaikys Savo nuopelną restitucijos tikslams ateinančiame Amžiuje – jeigu Jėzus iš tikrųjų duotų jiems dabar, prieš pasišventimą, naudą iš Savo priskirto nuopelno tam, kad Dievas panaikintų jiems Adominio pasmerkimo nuosprendį. Kokia tad prieš Teisingumo Teismą yra būseną tų, kurie priima Jėzų kaip savo Gelbėtoją iki jų pasišventimo? Atsakome: kad ji yra tokia pati, kaip Senujų Vertųjų atveju. Nėra jie išteisinti gyvenimui, bet draugiškam bendravimui, tai reiškia, bandomai išteisinti, kadangi Kristaus nuopelnas už juos tikrai laikomas priskirtu ir Adominis pasmerkimo nuosprendis jiems tikrovėje dar nėra panaikintas. Ar jie yra bandomai išteisinti? Atsakome, kad taip. Ar jie yra išteisinti atgaivintu būdu? Ne, kadangi Kristaus nuopelnas nėra jiems priskirtas iš tikrųjų, tikrai.

Rašydamas „Susitikimo Padangtės Šešėlius“ ir „Šventojo Rašto Studijavimus“ mūsų brangus Pastorius *ne visuomet* aiškiai suprato šitą skirtumą, kaip liečiantį Evangelijos Amžių. Vėliau pradėjo aiškiau pabrėžti, kad Kristaus teisingumas tapo mūsų teisingumu laike pasišventimo. Tai rašė straipsnyje apie Vestuvinį Drabužį (R 4525, R 4547). Laikui bėgant rašė apie tą skirtumą vis aiškiau. Jo paskutinis išspausdintas pasisakymas ta tema yra Šventojo Rašto Studijavimų 6 Tomo Pratarinėje, iii puslapyje. Pratarinė parašyta spalio 1 dieną ir galutinai pa-

tvirtinta spaudai 1916 m. spalio 16 dieną (PT 1922, 192 psl.). Visi atsimename, kad jis parašė Pratarms visiems šešioms Tomams tam, kad pakoreguotų dalykus, neišaiškintus juose pakankamai aiškiai.

Pasinaudodami Susitikimo Padangtės paveikslu, galime glaustai pasekti žingsnius, susijusius su išteisinimu – bandomuoju ir atgaivintu. Nusidėjėlis, palikdamas antitipinę stovyklą (pasaulį), per parodymą gailėsčio už nuodėmes ir įeidamas į antitipinį kiemą (bandomąjį išteisinimą) per tikėjimą į Kristų (simbolinius Vartus) gauna vis didėjančią saiką taikos ir ramybės su Dievu. Šitoje bandomai išteisintoje būsenoje (antitipiniame kieme) įsižiūri į Viešpaties auką (antitipinį Aukurą) ir Dievo Žodžio pagalba (antitipinėje Praustuvėje) nusiplauna nuo savęs kūno ir dvasios nešvarumus. Tada žengia į priekį link pasišventimo ir pradėjimo iš dvasios būsenos (antitipinės Šventosios), iki pat uždangos (žmogiškosios valios mirties). Kitas žingsnis yra pasišventimas, kuriuo žmogiškoji prigimtis (būsima dalis to antitipinio Viešpaties ožio) tampa prižiūta prie mirusios žmogiškos valios (antitipinės uždangos). Tada Jėzus iš tikrųjų priskaito Savo nuopelną to asmens naudai, atgaivindamas jo išteisinimą, gaudamas iš Dievo Adominio pasmerkimo nuosprendžio panaikinimą. Po to Jėzus aukoja to asmens žmogišką prigimtį, dabar jau esančią tobulą Dievo akyse, kaip dovaną Dievui. Tuomet Dievas priima tą dovaną, suteikdamas Šventosios Dvasios ir pakeičia tą dovaną į dalį aukos už nuodėmę (antitipinio Viešpaties ožio). Dabar toks asmuo, kaip Naujasis Kūrinys, tampa kunigu pradėjimo iš dvasios būsenoje (antitipinės Šventosios) ir kaip žmogiška būtybė – išteisinta atgaivintu būdu – yra dalimi Viešpaties ožio ant to antitipinio Aukuro.

Aiškiai matome, kaip mūsų Brangus Pastorius Šventojo Rašto pagrindu, proto ir faktų dėka, kalba mums, kad yra ėjimas į priekį bandomajame išteisinime, einant nuo antitipinės Susitikimo Padangtės kiemo vartų iki antitipinės pirmosios uždangos. Netgi atgaivintas išteisinimas, pilna to žodžio prasme, yra *laipsniškas*, kadangi prasideda su Jėzaus tikruoju Savo nuopelno priskaitymu, toliau Dievas Tėvas iš tikrųjų panaikina Adominį pasmerkimo nuosprendį, ir jis baigiasi to asmens pripažinimu tobulu! Pereikime toliau prie apsvarstymo to, kiek ilgai bandomasis išteisinimas (per tikėjimą) veiks ir tęsis. 1920 metais brolis Johnson patvirtino, sakydamas: „Tai yra biblinė doktrina ir pasiliks tokia, nepaisant visokios opozicijos“. Vėlesniame laike br. Johnson suprato, kad pašaukimas į Jaunųjų Vertųjų

klasę pasibaigs 1954 metais. Kai kurie asmenys, nustoję vaikščioti Tiesos šviesoje, nors VIEŠPATS atskleidžia ją ir ji tampa atitinkamai paruošta, kad ją suprasti – „maistu tinkamu laiku“, „Dabartine Tiesa“, kuri šviečia vis ryškiau iki tobulos dienos“ – prieštarauja tai didėjančiai Tiesos šviesai, kaip mokė ir pagal Bibliją įrodė Epifanijos Pasiuntinys.

Tai būtų priešinga Tiesai ir nesutiktų su jos dvasia, kad tikėtis, jog Epifanijos Pasiuntinys 1920 metais pilnai suprastų įvairius Tiesos bruožus, kuriuos VIEŠPATS išaiškino mums praėjus daugeliui metų. Taip pat būtų neteisinga Br. Johnson atžvilgiu, laukti, kad savo ankstesniuose leidiniuose mokytų to, kas tapo jam aišku tik po daugelio metų. Be to, yra apgaulinga priešpastatyti jo ankstesnius raštus su labiau pažengusiu į priekį supratimu ir labiau išvystyta Tiesa jo vėlesniuose darbuose. Turime studijuoti Tiesą suprasdami, kad Broliai Russell, Johnson ir Jolly buvo Dievo išrinktais žemiškais vadovais, o tie išrinkti indai, kurie po jų perėmė vadovavimą, suprato taip pat, kokia svarbi yra eilutė iš Pat. 4:18, kuri sako, kad „Teisiųjų takas yra kaip skaidri šviesa, kuri šviečia vis ryškiau iki tobulos dienos“. Tome E10 (išleistame 1941 m.) 114 psl., Br. Johnson galėjo aiškiai patvirtinti, kad „po 1954 metų nebebus naujų pašaukimų į Jaunuosius Vertuosius ir niekas daugiau neįeis į bandomojo išteisinimo padėtį [dėl Evangelijos Amžiaus išrinkimo tikslų, kaip parodyta kontekste]. (...) Akivaizdu, kada ateisime iki laiko, kai jau nebebus galimas pasišventimas Evangelijos Amžiaus tikslams, be naudos būtų kvietimas bandomai išteisintų [ir toliau bus bandomai išteisintų, nors jie jau parodyti Stovykloje, kaip praradę savo bandomąjį išteisinimą dėl Evangelijos Amžiaus tikslų] į pasišventimą, o nusidėjėlių į atgailą, kadangi nei bandomai išteisinti, nei nusidėjėliai jau nebegalės pakilti į aukštesnę padėtį Dievo akivaizdoje tokiose sąlygose – per atgailą ir išteisinimą tikėjimu, nebegalės jau pakilti iki padėties Kieme iš savo padėties, atvaizduotos Stovykloje, arba už jos, kadangi niekas nebegalės daugiau įeiti į Kiemą – po 1954 metų nebus jau pašaukiami Jaunieji Vertieji“.

TIKĖJIMAS – tai NE įsitikinimas,

kad Dievas padarys tai, ko tu NORI!

**Tai YRA įsitikinimas, kad Dievas padarys tai,
kas yra TINKAMA IR TEISINGA!**

Ir dar vėliau, kai 1948 m. br. Johnson išleido E11, 494 puslapyje nuo viršaus tvirtina – tolimesnio Švento Rašto išsipildymo šviesoje pagal Išėjimo Knygą – jog Jėzus yra įsakęs „kad nebebūtų daugiau daroma pasišventimų Evangelijos Amžiaus Padangtės tikslams“. Nuo 1954 metų, Epifanijos laike, pasišventimai gali įvykti tiktai Epifanijos Stovykloje ir tiktai dėl Epifanijos tikslų, *o ne dėl* Evangelijos Amžiaus išrinkimo tikslų. Tie, kurie iki 1954 metų per tikėjimą turėjo bandomą išteisinimą „Evangelijos Amžiaus tikslams“ ir nepasišventė, prarado jį „dėl Evangelijos Amžiaus tikslų“ – „kiekvieniu atveju iki 1954 m. spalio mėn., sutinkamai su Apr. 22:11“ (E11, 473 psl.).

Tačiau tai nereiškia, kad suteikimas bandomojo išteisinimo (per tikėjimą) visiškai pasibaigė, nes jis tęsis „kol prasidės restitucija“. Juo labiau, pradėdant nuo 1954 metų spalio, eina į priekį ir statoma Epifanijos Stovykla, kuri galiausiai susidarys tiktai iš „tų, kurie išliks išvermingi tikėjime į Jėzų kaip Gelbėtoją ir Karalių“, t. y., iš bandomai išteisintų (E14, 266 psl.; PT’59, 39-41 psl.; PT’65, 61 psl. ir t. t.). Nuo 1954 metų spalio privilegija Didžiosios Minios ir Jaunųjų Vertųjų Levitų yra laikymas pakeltos Epifanijos Kiemo Uždangos (Kristaus kaip

Gelbėtojo ir Karaliaus) „taip, kad būtų matoma visiems Stovykloje“ (E5, 420 psl.). Aišku, kad Dievas neišvengs Epifanijos Stovyklautojų į Kiemą tam, kad duoti jiems bandomąjį išteisinimą (per tikėjimą), o greičiau jie priims Kristų kaip savo Gelbėtoją ir bus bandomai išteisinti (per tikėjimą) būdami Stovykloje (PT’58, 59-61 psl.). Bandomasis išteisinimas (tikėjimu) veiks tol, kol tęsis tikėjimo dispensacija (laikotarpis, v. p.), t. y., „kol prasidės restitucija“. Kadangi bandomasis išteisinimas (per tikėjimą) yra duotas tikinčiajam, „kad padaryti jį tinkamu, priimtinu Dievui, kad Jis galėtų atvesti jį į pasišventimą“ (E4, 451 psl., 2 par.), tai neturėtų mūsų stebinti, jog daug kas Epifanijos Stovykloje pasišvenčia. Mes kalbame apie juos, kaip apie Pasišventusius Epifanijos Stovyklautojus.

PT, TP’15,2-9

Jėzus atsakė ... „Nes Aš tam gimiau ir atėjau į šį pasaulį, kad liudyčiau Tiesą. Kas laikosi Tiesos, klauso mano balso.“

Jono 18:37

Ieškokime Tiesos

SVARBŪS ĮVYKIAI NUO 1878 METŲ IR VĒLIAU

Dabartinėje Tiesoje, išleistoje 1974 metų rugsėjo – spalio mėnesį (lenkų k., TP’75,69-75, v. p.), mes atkreipėme dėmesį į daugybę svarbių Bibliinių įvykių, ir į nuostabius įrodymus pasistūmėjimo į priekį Kristaus Viešpatavimo pirmajame šimtmetyje iš to „tūkstančio metų“, imant nuo 1874 metų iki 1974 metų (Apr. 20:4), Diaglott).

Yra daug Bibliinių įrodymų, įskaitant ir Bibliinę chronologiją, jubiliejinius ciklus, Danielio 1335 dienas ir Lygiagrečias Dispensacijas (*žiūr. Laikas Prisiartino, P2; Teateinie Tavo Karalystė, P3*), kurie nurodo į 1874 metus, kaip į Antrojo Viešpaties Jėzaus Kristaus buvimo čia laiką, jos pirmoje (nežinomoje pasauliui) stadijoje (Apr. 3:20), Paruziją (buvimą čia), arba Jo „tūkstančio metų“ karaliavimo pradžią (Apr. 20:3,4,7; PT’58,44; TP’75,86). Pirmasis mūsų sugrįžtančio Viešpaties darbas naujoje dispensacijoje (Apr. 20:2; P1,69 psl.) buvo surišti

šėtoną kaip *asmenį* (R 4695, PT’52,28,29) taip, kad nebegalėtų ilgiau viešpatauti, kontroliuoti puolusių angelų, kaip tai darė prieš tai (E4, 120,121 psl., E6, 275-277,319,454 psl.).

Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu.

Apriškimo 3:20

LYGIAGREČIOS PJŪTYS PRASIDĖJO 29 IR 1874 METAIS

Prieš Savo Antrąjį Atėjimą Jėzus gavo Dievo pripažinimą, autoritetą, kad galėtų valdyti kaip Karalius (Ps. 45:4,5; Lk. 19:12,13; žiūr. R1362, 3-5 pastraipa). Tai yra parodyta aprašant vainikuotą Pjovėją ir Jo darbą (Apr. 14:14-16). Auksinė karūna, kaip simbolis, reiškia Dievo *Autoritetą* kaip Karaliaus (P3, 402 psl.; E5, 167 psl.).

Aštrus pjautuvas tai Paruzijos Tiesa. Priežastis, dėl kurios „panašus į Žmogaus Sūnų“ yra prašomas pradėti pjūties darbą, yra: „Nes išmušė pjūties *valanda* [iš graikų k. žiūr. Diaglott; 1/24 arba 41 metai ir 8 mėnesiai iš 1000-ties metų Dienos]. Dievo Pjūtyse pjovimo laikas reiškia vykdymą pjūties darbo. Ta valanda, prasidėjusi prie Tūkstantmečio Dienos slenksčio, turėjo pradžią 1874 metų spalio mėnesį; tuomet prasidėjo pjūtis, *kadangi Dievas yra punktualus*. Kai ateina Jo skirtas laikas vykdyti kokį tai dalyką, Jis tai vykdo, ir *neuždelsia, nevėluoja* (Hab. 2:3).

Tai duoda atsakymą į kai kurių asmenų tvirtinimą, kad 1874 metais prasidėjo *Evangelijos Amžiaus Pjūties laikas*, bet ne Pjūties darbas. Angelo sušukimas – „Paleisk darban savo pjautuvą ir pjauk“ – reiškia Viešpaties žmonių maldas Jam dėl sėkmingo darbo ir atsiuntimo taip laukiamo dalyko, kaip kad pasirodė esančios Paruzinės tiesos, dar prieš pirmą pristatymą tų tiesų. Paleidimas darban pjautuvo prasidėjo 1874 metų rudenį. Tais metais prasidėjo Pjūtis.

Čia turime duoti perspėjimą: nepainiokime to fakto, Jėzaus karūnos *turėjimą*, Dievišką autoritetą kaip Karaliaus, su Jo karališko autoriteto *panaudojimu*. Jėzus turėjo šį autoritetą prieš Savo Antrą Atėjimą, ir nors jį turėjo, tačiau pjauti pradėjo 1874 metais. Tas faktas, kad Žydų Amžiaus pjūtis prasidėjo 29 m. e. metų rudenį ir vyko virš 3,5 metų, dar prieš prasidedant 33 m. e. metų Penkiasdešimtinės dienai, yra įrodomas taip:

Jėzus, kaip pirmasis kviečio grūdas, tapo nupjautu 29 m. e. metų rudenį. Norėdamas paneigti šio argumento jėgą, J. F. Rutherfordas 1917 metais Betelyje, o po to *Sargybos Bokšto* straipsnyje, neigė, kad Jėzus buvo tuo simboliu kviečio grūdu, tvirtindamas, kad kviečio grūdas turi būti puolęs mūsų giminės narys. Jėzus nesutinka su tokiu tvirtinimu ir aiškinimu, kadangi Pats Save pavadino kviečio grūdu (Jn. 12:24). Subrendusiu kviečio grūdu yra charakteris, atitinkantis Pjūties Tiesai pjovimo laike. Tokį charakterį turėjo Jėzus; Dievas Jehova nupjovė Jį 29 m. e. metų rudenį.

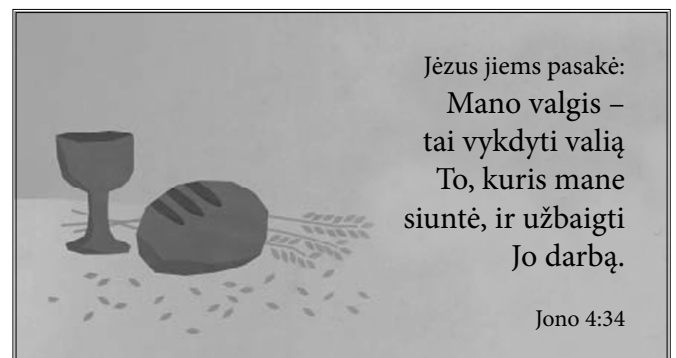
Dvylika Apaštalų ir septyniasdešimt Evangelistų tapo nupjautais daug anksčiau, dar prieš išsiunčiant juos, kaip Evangelijos pasiuntinius, kad nupjautų kitus (Mt. 4:18-22; 9:9; Jn. 1:35-51; Mt. 9:37-10:7; Lk. 10:1-9).

Daug kitų Izraelitų tapo nupjautais mūsų Viešpaties tarnybos laike, iš kurių virš 500 ištikimai ištvėrė skaudžių persekiojimų metu, kurie susiję su Jo paskutiniais žemiškais išbandymais (Lk. 6:13; 1 Kor. 15:6).

Aiškios citatos, daugeliu žodžių, nurodo, kad Jėzus ir Jo mokiniai vykdė pjūties darbą (Mt. 9:35-10:7; Mk. 3:13-19; Lk. 9:1-6; 10:1-9; Jn. 1:35-51).

Jonas Krikštytojas, panaudodamas Sužadėtinio, Sužadėtinės ir Sužadėtinio Draugo simbolį, bei nurodydamas, kad jis ieškojo ir surasdamas laimėjo kai kuriuos asmenis kaip Sužadėtinę Jėzui, vykdė darbą, kuris kitokiu simboliu išreiškiant, yra vadinamas pjūties darbu (Jono 3:29,30).

Jėzaus žodžiai, pasakyti Jono 4:34-38, maždaug septyniems mėnesiams praėjus po Jo krikšto, aiškiai parodo, kad ne vien tik jie buvo Pjūties laike, bet kad mokiniai jau buvo atlikę tam tikrą pjovimo darbą: „Aš pasiunčiau jus pjauti to, dėl ko jūs nesate sunkiai dirbę: kiti yra dirbę, o jūs esate įstoję į jų darbą“.

Faktai pakankamai patvirtina, kad pagal 1845 metų lygiagretumą, Evangelijos Amžiaus Pjūtis, prasidėjo 1874 m. spalio mėn., 3,5 m. prieš 1878 metų balandžio mėnesį. Pjovimo procesas apima du dalykus: 1) kad mestas Pjūties Tiesos pjautuvas buvo paimtas; 2) kad jis nupjovė kviečių stiebus ir atskyrė nuo vietų, kur augo.

(1) Tame laike, apie kurį svarstome, pasikalbėjimuose, paskaitose ir Bibliniuose tyrinėjimuose buvo skelbiamos tokios Pjūties tiesos: „Sielos mirtingumas“, „Baasmė už nuodėmę yra mirtis, o ne kančios“, „Išpirka“, „Restitucija“, „Mūsų Viešpaties sugrįžimo tikslas, būdas ir laikas“, „Bažnyčios išrinkimas“, „Tūkstantmetinis Kristaus viešpatavimas“, „Būsimas išbandymas“, „Žemės išliekamumas“ ir t. t., ir t. t. Tuose metuose buvo skelbiama ne tik žodžiu, bet tos Tiesos buvo išdėstomos ir brošiūrose: „Tikslas ir būdas mūsų Viešpaties sugrįžimo“, kurios autorius yra brolis Russell; „Trys Pasauliai“, parašyta Barbouro, o taip pat mėnesinis žurnalas *Rytmečio Šauklys*, leidžiamas brolio Russellio, Barbouro ir Patono.

(2) Kaip tos išdalintos literatūros rezultatas buvo tai, jog šimtai brolių buvo laimėti tų Tiesų pagalba ir atsiskyrė nuo Babilono. Taip, tuo metu, simboliniai kviečių grūdai tapo atskirtais Tiesos pjautuvu nuo stiebų, ant kurių augo; ta Pjūtis vyko nuo 1874 metų.

Be to, tas faktas, jog atsirado tais metais keletas Tiesos žmonių susirinkimų, įrodo, kad antras Pjūties darbo procesas jau prasidėjo – tai rišimas į pėdus. Pirmas susirinkimas buvo Allegheny, PA., kitas – Rochester, NY., trečias – Almonte, MI. ir ketvirtas – Dansville, NY.; kitose vietose buvo mažesnės brolių grupės.

Kiti akivaizdūs įrodymai, jog Pjūtis prasidėjo 1874 metais, yra dar tokie, kaip Danieliaus 1335 dienos (Dan. 12:12), Elijo antras atsibudimas ir antras valgymas pasistiprinimui (1 Kar. 19:7,8) ir t. t. Smulkmenos apie tai yra pateiktos E 5, 2 ir 3 skyriuose.

KETURIASDEŠIMTIES METŲ PJŪTIS – BIBLINIS MOKSLAS

Be Pjūties lygiagretumų, Šventasis Raštas pateikia mums dar daug įrodymų, kad pjovimo laikotarpis Evangelijos Amžiaus Pjūtyje (neskaitant likusių varpų surinkimo po pjūties) tęsėsi 40 metų, tiek pat kaip ir diena palyginime apie denarą (Mt. 20:1-16), kaip keturiasdešimties dienų Elijo kelionė į Dievo kalną (1 Kar. 19:5-8), 40 dienų Kanaano žemės išžvalgyimo (Sk. 13:1-25), 40 dienų Ezechielio gulė-

jimo ant šono dėl Jeruzalės (Ezech. 4:6), Mozės pirmas keturiasdešimties dienų buvimas ant kalno (Iš. 24:18), 40 metų Jeremijo tarnybos (Jer. 1:2,3), 40 dienų Jėzaus tarnybos prieš įžengimą į dangų (Apd. 1:3), 40 dienų motinos apsisvalymo, pagimdžius sūnų (Kun. 12:2-4) ir t. t. (dėl smulkmenų siunčiame į P 3 priedą, 382-410 psl.).

LYGIAGRETŪS KETURIASDEŠIMTIES METŲ PJŪTIES LAIKOTARPIAI PASIBAIGĖ 69 ir 1914 METAIS

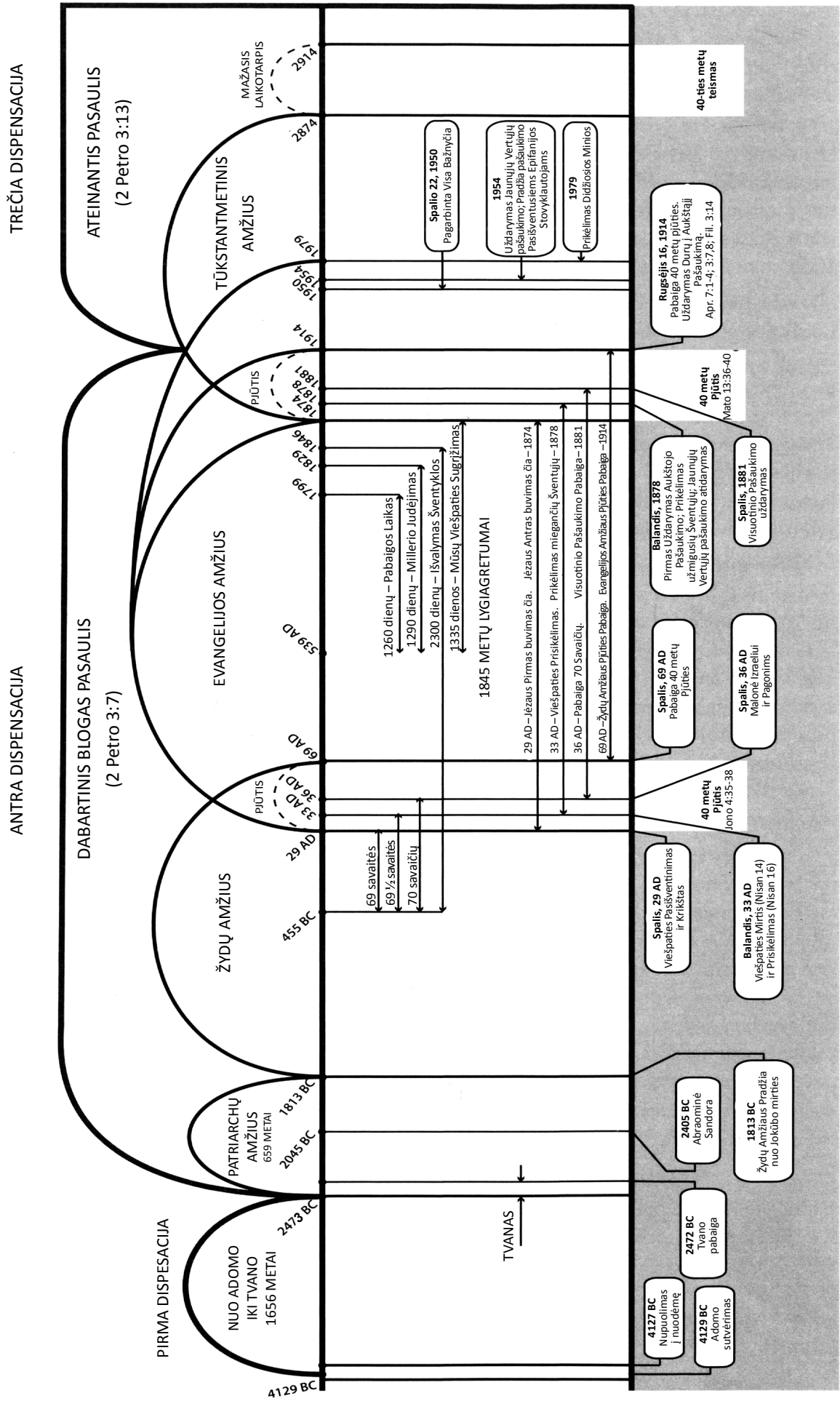
Užsiimdamas išaiškinimu apie Pjūties lygiagretumus, Br. Russell pasakė (P 2, 245 psl., 2 stulp.): „Atsiminkite, kad *keturiasdešimt metų* Žydų pjūties pasibaigė 69 m. e. metų spalio mėnesį, o po to prasidėjo visiškas naikinimas, nelaimės tai tautai; panašiai 40 metų Evangelijos Amžiaus pjūtis pasibaigs 1914 metų spalio mėnesį, ir kad netrukus po to reikėtų tikėtis nelaimių taip vadinamam „krikščioniškam pasauliui“.

Šventas Raštas, protas ir faktai parodo, kad Evangelijos Amžiaus Pjūties pabaiga atėjo 1914 m. spalio mėnesį (sutinkamai su Br. Russell tvirtinimu), o likusių varpų rinkimo po pjūties pabaiga buvo 1916 metais. Tai įrodo tokios eilutės kaip Iz. 66:7; Amoso 9:13; Jono 9:4; Apr. 6:9-11; 7:1-3. Patvirtina tai grindų linijos galas Didžiosios Galerijos matavimuose Didžiojoje Piramidėje, kuris tame taške jungiasi su Didžiosios Galerijos pietine siena, taip nurodydamas į 1914 metų rugsėjo 16 dieną, kaip į pabaigą pradžioje iš Dvasios, arba kaip į Aukštojo Pašaukimo pakvietimo pabaigą (žiūr. PT, Nr. 515, anglų k., arba TP'68,41,53, kur yra 80 bibliinių įrodymų ta tema).

Brolis Russell niekada nėra atmetęs 1874 metų kaip Pjūties darbo pradžios, nors, kai matė daugelį asmenų, ateinančių prie Tiesos 1916 metais, kad taptų likusiomis varpomis po pjūties, keitė savo nuomonę apie Pjūties pjovimo pabaigą. Viešpats dėl labai išmintingų priežasčių uždengė jam supratimą, kad tie asmenys nebuvo būsimais Mažojo Būrelio nariais, bet, beveik visais atvejais, buvo tuo antitipiniu Lotu (tais, kurie neteko karūnų) ir jo dvejomis antitipinėmis dukterimis (Jaunaisiais Vertaisiais ir bandomai išteisintais tikinčiais), bėgančiais iš antitipinės Sodomos Amerikoje, prieš prasidedant jos naikinimui (Lk. 17:28-30; daugiau R 5950 straipsnis, žiūr. PT, Nr. 515 anglų k., arba TP'72,66, lenkų k.).

Panašiai, kaip 1874, taip ir 1878 metai, pasižymi labai svarbiais įvykiais ir pradžiomis kitų reikšmingų

Dispensacijų ir Pjūties Lygiagretumų Brėžinys

(BC – Before Christ – prieš Kristų; AD – Anno Domini – po Kristaus, m. e. metais; Vert. past.)

įvykių didžiajame Dievo Amžių Plane. Atkreipsime dėmesį į keletą iš jų. Bus tinkama ir teisinga, jeigu dabar apsvaistysime tai, ką mūsų Viešpats jau įvykdė per praėjusius 135 metus (rašyta 2013 metais; v. p.); yra tai puikūs įrodymai progreso,ėjimo į priekį.

TRIUMFUOJANČIO ĮJOJIMO LYGIAGRETUMAS

Sutinkamai su tuo, keletą metų prieš 33 m. e. metus, Žydų Pjūtyje, Jėzus pristatė Save vardiniams Žydų namams kaip Pjovėjas ir Jaunikis (Jn. 3:29; 4:35,38). Bet 33 m. e. metų pavasarį pristatė Save taip pat kaip Karalių, su triumfu, iškilmingai jodamas ant asilaičio, Jo mokiniams pritariant garsiais sveikinimo šūksniais, o fariziejams reikalaujant, kad sudraustų mokinius (Mt. 21:1-11; Mk. 11:1-11; Lk. 19:29-40; Jn. 12:12-19; P2, 238 psl., apačioje).

Panašiai, jau praėjus 1845 metams, keletą metų prieš 1878 metus, Evangelijos Amžiaus Pjūtyje, Jėzus pristatė Save vardiniam Krikščioniškajam Namui kaip Pjovėją ir Jaunikį. Brolis Russell ir kiti buvo įsitikinę, kad Jis jau yra čia kaip Pjovėjas ir Jaunikis; ir todėl, 1877 metų balandžio mėnesį pasigirdo šauksmas: „Štai, Jaunikis!“ (Mt. 25:6; E9, 476-486 psl.).

Kaip jau buvo pasakyta, Jėzus turėjo Dievišką *valdžią* dar prieš 1874 metus, kad valdytų kaip Karalius. Jis pradėjo *naudoti* tą karališką valdžią įvairiu būdu jau nuo 1878 metų pavasario (tai 1845 metų paralelė, lygiagretumas – Jo prisistatymo kaip Karaliaus vardiniams Žydų namams 33 m. e. metų pavasarį). Apie lygiagretų (paralelinį) įžengimą su triumfu paliudijo Jėzaus atvykimas su Pjūties Tiesa (asilu), Jo mokiniams, apšviestiems Tiesa, audringai ir garsiai sveikinant, o didiesiems religiniams Krikščionybės mokytojams reikalaujant, kad tie mokiniai būtų už tai peikiami.

Buvo daug būdų, kuriais prieš 135 metus, 1878 metų pavasarį, Jėzus pradėjo *realizuoti* Savo karališką valdžią. Paminėsime ir apsvaistysime tuos įžymius įvykius, pradėdami nuo 1878 metų ir vėliau.

KRIKŠČIONYBĖS ATMETIMAS

Žemiškos Jėzaus tarnybos metu, ir iki pat Jo įjojimo su triumfu, Jis pripažino Rašto žinovus ir fariziejus kaip mokytojus žmonėms (Mt. 23:2), nors dažnai juos peikė kaip veidmainius ir apgavikus. Tačiau Jo pirmas oficialus tarnybinis veiksmas po pristatymo Savęs kaip Karaliaus iškilmingo įjojimo metu, buvo atmetimas vardinės Žydiškos sistemos šiais žodžiais: „Štai jūsų namai jums paliekami tušti“ (Mt. 23:38; P3, 152 psl.).

Lygiagrečiai, prieš 135 metus, 1878 m. pavasarį, pirmas oficialus veiksmas mūsų Viešpaties, padarytas su Jo karališku autoritetu, buvo atmetimas Krikščioniško pasaulio, Mistinio Babilono. Babilonas yra pavadintas motina, o ta motina turi dukrų, kurios parodo tokią pačią dvasią. Ji laikė savo rankoje *auksinę taurę*, pilną šlykštybių. Ta auksinė taurė simbolizuoja Dievo Žodį. Ji sumaišė Dievo Žodžio mokymus, pridėdama prie jų nuodijančio mišinio, kurio išgėrusios pasigėrė visos tautos. Klestėdama ji puikiai gyveno ir džiaugėsi triumfuodama ant viso pasaulio.

Tai, kas galiausiai tapo Didžiuoju Babilonu, pradžioje buvo laikoma sužadėtąja Kristaus Nuotaka, bet ji ilgai neišsaugojo savo skaistumo kaip mergelė. Ji negyveno tinkamai savo elgesiu, bet pradėjo palaidai gyventi su šios žemės karaliais. Aprašyme, duotame apie ją pranašystėje, kalbama, kad dvasininkija, netrukus po Apaštalų mirties, tapo didele religine sistema, kuri susijungė su šios žemės karalystėmis, o kartais net keliaklupsčiavo prieš jas, ir visą tą laiką buvo susijungusi su jomis, būdama jų meiluže.

Rezultatas buvo toks, kad dukterys, kurios iš jos atsirado vėlesniame laike buvo panašios į motiną. Pasakymas apie jas, kaip „ištvirkėles“, reiškia, kad jos neišsaugojo savęs, kad nesusiteptų su pasauliu, bet tapo nešvariomis. Ir taip įsitikiname, kad ne tik yra didžioji sistema, kuri tvirtina, kad yra motina visų kitų, taip vadinamų krikščioniškų sistemų, dukterų sistemų, bet taip pat, kad ir pačios tos sistemos pripažįsta ją esant jų motiną. Tas ryšys tarp įvairių vardinės bažnyčios atskilimų yra pripažįstamos daugelio krikščionybės denominacijų.

To pailiustravimui, cituojame jausmingus žodžius gerai žinomo presbiterionų dvasininko, išspausdintus prieš daugelį metų. Savo pamoksle jis pasakė: „Norite ar nenorite, tačiau turite pripažinti, kad ji [katalikų bažnyčia] yra *Bažnyčios motina*. Ji turi nepertraukiamą istoriją, siekiančią į praeitį net iki Apaštalų laikų. *Už kiekvieną religinę tiesą, kuria esame apdovanoti, mes esame jai kaip skolininkai*. Jeigu ji nesiskelbtų esanti tikroji Bažnyčia, tai tuomet mes būtume *pavainikiai, o ne sūnūs*“.

Taigi, misijos žinia, kuri buvo skelbiama nuo 1878 metų ir vėliau, buvo: „Krito, krito, ta didžioji Babelė“ (Apr. 18:2). Ir praėjusių 135 metų įvykiai parodo, kaip labai Babilonas nupuolė doktrinoje ir praktikoje. Jis veltui bando stiprinti savo sienas įvairiais būdais (Jer. 51:48; P 4, 40 psl.), pradėdamas

nuo „kalbėjimo kalbomis“ iki toleravimo homoseksualizmo, kad tik apsisaugoti nuo puolimo, bet šios priemonės neužkirs tam kelio. Galiausiai eis į sunaikinimą, kad daugiau niekada nebepakiltų. Apšviesti Dievo žmonės turi džiaugtis ta perspektyva (Apr. 18:20-22).

KVIETIMAS DIEVO ŽMONĖMS IŠEITI IŠ BABILONO

Jėzaus, kaip Karaliaus, atmetimas Žydų vardinės sistemos 33 m. e. metais, buvo susijęs su kvietimu išeiti tikriesiems Izraelitams iš tos sistemos, atsiskirti ir artimiau draugauti su Juo, kad neištiktų „Dievo rūstybė iki galo“, kuri netrukus turėjo ateiti ant jų (1 Tes. 2:16). Jie neturėjo tikėtis, kad Dievas duos Tiesos tam laikui per tą sistemą.

Lygiagrečiai, praėjus 1845 metams, 1878 metų pavasarį, prieš 135 metus, Dievo žinia, perduota per Jėzų apie Babilono kritimą, buvo sujungta kartu su kvietimu tikriems Dievo žmonėms: „išeikite iš jo, mano žmonės“, ir raginimu atsiskirti bei artimiau draugauti su Viešpačiu, kad jie netaptų Babilono nuodėmių dalyviais ir nesulauktų jo bausmių (Apr. 18: 4,5; Iz. 52:11; Jer. 51:45).

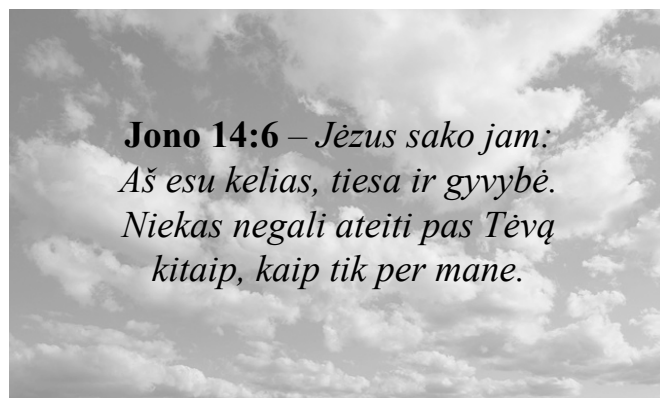
Dievo žmonės neturėjo tikėtis, kad Tiesa tam laikui, „balsas Jaunikio ir Jaunosios“ bus dar girdimas Babilone – *tarpininkaujant jo mokytojams – jau nebebus girdimas niekada daugiau* (Apr. 18:23). Bet tuo laiku, kai Viešpats nekalbėjo ilgiau *per jo mokytojus* po 1878 metų, Jis kalbėjo išorinėje Babilono pusėje į tuos, kurie jame dar buvo, kviesdamas išeiti iš jo ir susirinkti prie Viešpaties (Ps. 50:5, Mt. 24:31), taip, kad galėtų kartu su Juo puotauti dabartinėje Tiesoje (Mt. 24:28; Lk. 12:37; 17:37; Apr. 3:20).

Tas kvietimas Mažojo Būrelio nariams „išeikite iš jo“ buvo tęsiamas, kol paskutinis Mažojo Būrelio narys buvo užantspauduotas savo kaktoje (1916 m. balandžio 18 d.), tai reiškia, jog buvo duota jiems

ties protinio Tiesos supratimo, kad galėjo palikti Babiloną ar kitas sistemas, kuriose buvo (Apr. 7:3).

Kaip jau buvo paminėta, durys įėjimui į Aukštąjį Pašaukimą buvo uždarytos 1914 metų rugsėjo 16 dieną, ir nuo to laiko Jaunojo balsas, kviečiantis į Aukštąjį Pašaukimą nebebuvo daugiau girdimas Babilone. Tačiau Viešpats ir toliau kviečia kitus, kad būtų „pasišvenčiantys tarp amžių“ (R 5761, 2 stulp. 1, 2 pastr.; palyginti su R 4836, 3-6, 10, 11 pastr.; P6, 156, 157 psl.; Klausimų Knyga 433, 434 psl. lenk. k.), taptų Dvasios apšviestais, nepradėtais iš Dvasios pasišventusiais; ir per Tiesą tam laikui Jis kviečia juos išeiti iš Babilono, ar kitų sistemų, kuriose randasi, į artimesnį draugavimą su Viešpačiu ir puotavimą Tiesoje. Džiaugiamės dėl daugelio pasišventusių nuo 1914 metų, o taip pat ir dėl daugelio išeinančių iš Babilono prie Tiesos.

PERSIJOJIMAS, PRIEŠTARAUJANTIS IŠPIRKIMUI

Pirmasis iš Žydų Amžiaus Pjūties persijojimų prasidėjo 33 m. e. metų pavasarį, išsiginant Išpirkimo, ką padarė Judas, Žydų hierarchija ir kiti (Mt. 26:6-16; Lk. 22:31; Jono 12:1-8; P3, priedas 407 psl.; TP'76,82). Viešpats išvarė nevertus asmenis iš Savo Šventyklos klasės.

Po 1845 metų, kaip lygiagrečiai paralelė, 1878 m. pavasarį, prieš 135 metus, prasidėjo persijojimas prieš Išpirkimą (Atpirkimą) Evangelijos Amžiaus Pjūtyje, kai mūsų Viešpats išmetė nevertus iš Savo Šventyklos klasės. Mana yra naudojama Biblijoje kaip simbolizuojanti Tiesą, kaip maistas širdžiai ir protui (1 Kor. 10:3,4); ir kadangi Kristus yra Tiesa (Jono 14:6), tai mana simbolizuoja Kristų, ypatinai kaip Išpirkimą (Jono 6:31-58). Taip kaip Izraelitams buvo nusibodusi mana ir pasiilgo izraelietišku puodu su mėsa, tai lygiai taip pavasarį, 1878 metais, daugeliui antipinių Izraelitų pradėjo nusibosti Tiesa, ypatinai Tiesa apie Išpirkimą, ir jie pasiilgo mokslų, kurie derinasi su dabartiniu blogu pasauliu.

Tarp Tiesos žmonių, ponas Barbour buvo pirmas, kuriam nusibodo ir jis atmetė Išpirkimą (Atpirkimą), ką ir padarė pavasarį 1878 metais, tapdamas vadu klasės, kuri nusimetė Vestuvių drabužį, „kada Karalius [mūsų Viešpats Jėzus] įėjo“ (Mt. 22:11-13).

Tai, ką padarė Barbour 1878 metų balandžio 16 dienos naktį, kaip paralelė Judo poelgiui, nėra sunku padaryti išvadą, atsižvelgiant į tam tikrus įvykius. Broliai tikėjosi palikti žemę nakties metu, kuri prasidėjo 1878 metų balandžio 19 dieną, arba 16 Nisan, reiškiančią mūsų Viešpaties prisikėlimą. Būdami nusivylę, kai kurie iš jų rimtai svarstė palikti Tiesos judėjimą.

Norėdamas nukreipti jų dėmesį nuo savo klaidos, susijusios su šiuo ypatingu įvykiu, kuris turėjo įvykti 16 Nisano 1878 metais, ir užkirsti kelią jų netekimui, kaip savo šalininkų, Barbour spaudoje paskelbė savo užsiginimą Išpirkimo, atmesdamas jį. Be abejonės, 1878 metų balandžio 16 dienos vakare jis svarstė apie tikimybę neišsipildymo jų laukimo balandžio 19-tą, o kadangi tikriausiai atsiminė, kad ir 1874 metais suklydo dėl kelių datų, kas liečia Dievo žmonių išlaisvinimo laiką, ir kad jo klaida neabejotinai išjudins ne vieno iš jų pasitikėjimą juo, tikriausiai tą naktį nusprendė – o tai lygiagretumas į Judo išdavimą mūsų Viešpaties – jog, jei bus dar vienas nusivylimas, jis turi padaryti kažką labai nepaprasto, kad išvengtų visiško pasitikėjimo juo netekimo, ir kad tuo nepaprastu dalyku turi būti paneigimas Išpirkimo, atmetant jį. Taigi, už vadovavimo kainą pardavė Viešpatį!

Nemažai iš Tiesos žmonių nuėjo Barbour niekingo veikimo pėdomis. Netrukus po to, sutinkamai su Viešpaties valia, ištikimi mokytojai pradėjo ginti Tiesą, kovodami prieš jo pamatinę klaidą, ir visiškai paneigdami jo tvirtinimus (surišdami jo rankas ir kojas); tuo laiku, jo kovojimas, kad apginti savo klaidas, logišku būdu vedė jį prie atmetimo vienos tiesos po kitos, kol galiausiai atsirado išorinėje tamsoje, visiškoje klaidoje, matydamas tamsą kaip šviesą, valgydamas simbolinio pasaulio nešvarius valgius kartu su kitais, kuriuos jam pasisėkė suvedžioti tarp Tiesos žmonių.

Išpirkimo neigimas neapsiribojo vien tik ties Tiesos žmonėmis. Neilgai trukus taip pat ir tarp dvasininkų ir jų šalininkų dažnai buvo prieštaraujama dėl mūsų Viešpaties Išperkamosios mirties ir aiškinama, kad Jis yra tik kaip mūsų Mokytojas ir Pavyzdys, o ne kaip mūsų Išpirkėjas. Ta simbolinė

bausmė palietė didelį skaičių bandomai išteisintų. Net ir be jų, ji palietė daug kitų, kurie neturėjo tikro tikėjimo į Išgelbėtoją, nors buvo vadinami krikščionimis, tais esančiais „stovykloje [Evangelijos Amžiuje]“, ir tai paskatino juos atmesti Atpirkimą, kai jie pradėjo priimti mokymus apie evoliuciją, spiritizmą, krikščionišką Mokslą ir kitus mokinius, kurie logiškai arba atvirai neigė Atpirkimą. Pradedant nuo 1878 metų tos pažiūros pradėjo labai plisti. Jiems nusibodo antitipinė Mana, Išpirkimas, ir norėjo labiau antitipinių putpelių, teorijų, priešingų Išpirkimui, priklausančių dabartiniam piktam pasauliui! „Ir davė jiems, ko geidė, bet kartu siuntė ligas į jų būrį“ (Ps. 106:15).

Laike tų 135 metų pasipriešinimas Išpirkimui, iškeliant įvairias teorijas, priešingas Išpirkimui, vis labiau stiprėjo, kol skaičius tikinčių į Kristaus mirtį, kaip į Išpirką už visus, pasidarė palyginti mažas.

Reformacija

MORALINIS SUGEDIMAS BAŽNYČIOJE
IR POPIEŽYSTĖJE.
BUVUSIOS ANKŠČIAU NESĖKMĖS
SPAUSDINIMO MAŠINA
NAUJI PASAULIAI
HUMANISTAI IR DIEVO ŽODIS
IŠKILIMAS KAPITALIZMO
VOKIEČIŲ SUKLESTĖJIMAS IR PREKYBA
NACIONALIZMAS IR MONARCHIJOS
IŠTIKIMŲ TIKINČIŲJŲ LIKUTIS
DIDELĖS MINIOS IŠTIKIMŲ TIKINČIŲ
ŽMONIŲ...

Tinkamas Metas Pabusti

„GUNDYMO VALANDA“

Žydų Pjūtyje, pradedant nuo 33 m. e. metų, be priešinosi Išpirkimui, buvo įvestos kitos subtilios persijojančios klaidos per tuos 40 metų, įskaitant netikėjimą, kombinacionizmą, reformizmą ir prieštaravimą (P3, Priedas, 407, 408 psl.; TP'76,82,83).

Kaip buvo pastebėta, toks lygiagretumas, dabar, Evangelijos Amžiaus gale, prasidėjo sijojimu prieš Išpirkimą 1878 metų balandžio mėnesį, prieš 135 metus, kas apibūdinama kaip „gundymo valanda“ (Apr. 3:10; J. Skv.)

Filadelfijos Bažnyčios buvo pasigailėta dėl tų ypatingų išbandymų, tačiau Laodikėjos laikotarpio Bažnyčia turėjo juos patirti. Panašiai kaip pjūties valanda (įskaitant ir varpų surinkimą), Gundymo

Valanda tęsėsi 41 ir 2/3 metų (1/24 Dienos, kurios ilgis 1000 metų), o tas laikotarpis buvo nuo 1878 metų balandžio 16 dienos iki 1919 metų gruodžio 6 dienos. Per visą tą laiką tęsėsi sunkūs išmėginimai, kurie apėmė visą žmoniją, o ypačingai Bažnyčią, tikrąją ir vardinę.

Po to, kai 1878 metais balandžio mėn. prasidėjo persijojimas prieš Išpirkimą ir rimtai įsibrovė į įvairias Dievo žmonių klases, prasidėjo kitas persijojimas – Netikėjimas (1881-1884), kuriame buvo skelbiamos ir įvykdė savo blogą darbą tokios teorijos, kaip savęs sutaikinimo, evoliucijos, racionalizmo, deizmo, panteizmo, materializmo, agnosticizmo ir ateizmo.

Paskui atėjo Kombinacionizmas (1891-1894), kuris stengėsi iškraipyti Tiesos metodus, *jungiant* juos su babiloniškais metodais, prijungiant įvairias sektas ir atliekant įvairių rūšių blogas kombinacijas (Iz. 8:9; Apr. 6:14).

Toliau pasirodė Reformizmas (1901-1904), kuris apėmė *reformas*, tokias kaip „moterų teisės“ (įskaitant tariamą žmonos teisę, kad būti tikra namų galva), prohibicija, „kriščiioniška pilietybė“, „visuomeninis pakilimas“, ir t. t.

Dar vėliau atėjo prieštaravimas, kontradikcionizmas (1908-1911), kuriame prasidėjo *prieštara- vimas* prieš Įžadą Viešpačiui, o po to Tiesai, ypačingai tokiomis temomis kaip Aukos už nuodėmę, Tarpininkas ir Sandoros.

Pabaigoje atsirado Revoliucingumas, prasidėjęs nuo 1917 metų, kuriame įvyksta sukilimas prieš Viešpaties Tiesą ir patvarkymus, duotus per „tą tarną“. Visi iš šių šešių Gundymo Valandos persijojimų įvairiose formose surinko gausų derlių tarp pasišventusių, išteisintų ir neišteisintų, atitinkamai šventykloje, kieme, o taip pat ir mieste (Ezech. 9). Jie nepasibaigė kartu su Gundymo Valanda 6 gruodžio 1919 metais, kuomet po blogu Levitų vadovavimu, Amramitų persijojime, tapo parodytas paskutinis Levitas (PT'20,142), bet persijojimai vis stiprėjo ir ryškėjo paskutiniame laike tų 135 metų, apie ką liudija tų metų istorija.

UŽMIGUSIŲ ŠVENTŪJŲ PAŽADINIMAS

Žydų Pjūtyje, 33 m. e. metų 16 Nisano, buvo pažadintas iš mirusiųjų mūsų Viešpats Jėzus. Lygiagrečiame laike ir įvykyje, po 1845 metų, 1878 metais, t. y., prieš 135 metus, po Savo sugrįžimo mūsų Viešpats Pirmajame Prisikėlime prikėlė Avinėlio Sutuoktinę – visus Apaštalus, žvaigždžių na-

rius ir kitus Mažojo Būrelio narius, kurie iki pat 1878 metų miegojo mirtyje (1 Kor. 15:18), ir sujungė juos su Savimi, kaip Savo brangios Sužadėtinės narius Dieviškoje prigimtyje ir dvasinėje sferoje (PT'37,64; 74',78; TP'75,86,87; 81'64).

Kai paskutiniai brangiosios Jėzaus Sužadėtinės nariai baigė savo žemišką bėgimą, jie buvo individualiai perkeisti „staiga, viena akimirka“ (1 Kor. 15:51,52), į nemirtingumą, į Dievišką prigimtį. Tas procesas tęsėsi 72 metus, nuo 1878 iki 1950 metų, kol jie visi buvo pagarbinti su Viešpačiu, įskaitant ir paskutinį narį 1950 metais spalio 22 dieną. Mūsų riboti protai negali suprasti to džiaugsmo ir palaimų, kokius mūsų brangus Viešpats Jėzus ir Jo mylima Sužadėtinė patyrė ir patiria dabar!

ŠĖTONO NAMŲ „NAIKINIMAS“

Jau esame atkreipę dėmesį, kad pirmasis Jėzaus darbas, Jo Antrajame Atėjime 1874 metais, tai šėtono rišimas, „galiūno“, *kaip asmens* (Mt. 12:29). Nuo to laiko „prasidėjo sąmyšis tarp šėtono namiškių“ (R 4609; PT'52; 28, 29 psl.; TP'71,56), tarp puolusių angelų, kurie buvo nesantaikoje su šėtonu; ir nebebūdami jau ilgiau ligi galo po jo valdžia, jie gali padaryti dar didesnę sumaištį jo imperijoje tarp žmonijos.

Nuo 1878 metų, Dievas per Jėzų, kaip antitipinį Mozę, paskelbė Tiesą apie šėtono imperijos nuvertimą ir išlaisvinimą Savo žmonių (Iš. 6:1-8; E11, 94 psl., 1 stulp.). Pagal Bibliją, mūsų Viešpats ir Jo prisikėlę šventieji, veikiantys kaip Kristus, yra pagrindiniai Dievo Jehovos atstovai nuverčiant šėtono imperiją, nors taip pat ir daugelis žmogiškų atstovų bendradarbiauja siekiant šio tikslo.

Iškilimas Mykolo (Jėzaus), Jo pasirodymas, kad stipriai sudrebtų žemę (Dan. 12:1; Iz. 2:19,21; P2, 147 psl.), įvyko 1878 metų Nisano 10 dieną (palelė Jo iškilmingo įjojimo); ir po pažadinimo užmigusių šventųjų ir susijungimo su Juo Karalystėje, 1878 metais, Viešpats ėmė atakuoti šėtono imperiją, „grobti“ galiūno turtą, daiktus.

Kristus, Galva ir Kūno nariai, su Jėzumi kaip Vadu, yra parodomi kaip einančios į priekį armijos (Apr. 17:14; 19:11-21). Galingas ginklas, kurį naudoja Jėzus, yra „iš Jo burnos išeinąs aštrus kalavijas“, *Tiesa pasaulietinėmis ir religinėmis temomis* (Iz. 49:2; Oz. 6:5; Efez. 6:17; Hbr. 4:12; Apr. 1:16; 2:12,16).

Ta Tiesa ėmė atakuoti šėtono imperiją religiniais, aristokratiniais, politiniais ir pramoniniais aspek-

TIESA

Kad pamokytų išminties, auklėtų ir padėtų suprasti išmintingus posakius – Patarlių 1:2

tais taip, kad ta ataka įvykdė šėtono imperijoje toki pasidalijimą tarp konservatyvių klasių ir radikalių masių, jog iškilo grėsmė, kad ji bus nuversta revoliucijoje tų nepatenkintų žmonių masių. Norėdamas to išvengti, šėtonas surinko tautas į dvi konkuruojančias tarp savęs sąjungas, du aljansus karui, turėdamas viltį, kad karas panaikins pasidalijimą tarp konservatorių ir radikalių, duodamas priežastį kiekvienam sąjungininkui įsivaizduoti ir manyti, kad varžovas siekia jį sunaikinti. Viso to rezultatas buvo Pasaulinis Karas dviejose fazėse. Tačiau šėtono tikslas nebuvo pasiektas – konservatoriai ir radikalai tapo dar labiau pasidalinę nei kada nors prieš tai.

Mūsų Viešpaties Tiesos atakos prieš šėtono imperiją, „išgrobstymas“ galiūno daiktų, žymiai paėjo į priekį per praėjusius 135 metus ir toliau vyks iki pat galo, kurio ilgai laukiame.

Kai savanaudiški šio pasaulio žmonės vis labiau išlaisvinami iš šėtono suklaidinimų, tai veda juos iki įvairios rūšies piktnaudžiavimo laisve – *iki moralinio palaidumo*. Kartu veikiant ir puolusiems angelams, tai sukelia neramumus, didelius konfliktus ir daug kančių dabartiniame pasaulyje. Dėkui Dievui už Jo ateinančią Karalystę ant žemės!

ĮEJO „PILNAS PAGONIŲ SKAIČIUS“

Pasakymą „pilnas pagonių skaičius“ (Rom. 11:25) mes suprantame kaip pilną išrinktos Bažnyčios skaičių, 144000 Mažojo Būrelio narių, kurie buvo išrinkti iš pagonių. Kadangi Žydų Pjūtyje nebuvo pakankamo skaičiaus kūniškų Izraelitų, kurie būtų ištikimi „tikri Izraelitai“, kad galėtų užpildyti pilną skaičių 144000 išrinktųjų, Dievas pažvelgė į pagonis, norėdamas laikinai užpildyti numatytą skaičių (1 Jn. 1:11-13; Apd. 15:14; Rom. 11:5,7,11-15, 17-24; Apr. 5:9,10; 7:1-8).

Neturime maišyti „pilno pagonių skaičiaus“ su „pagonių laikais“ (Lk. 21:24), kurie reiškia laikotarpį 2520 metų (7x360), nuo 607 metų prieš Kristų iki 1914 metų, laikotarpį, kuriame Dievas leido turėti valdžią Pagonių tautoms. Taip pat tai apibūdinama kaip „septyni laikai“ (Kun. 26:18,21,24,28; Dan. 4:10-37).

Suprantame, kad „pilnas pagonių skaičius“ išbandymui įėjo 1878 metais Paschos metu. Kitais žodžiais tariant, kurie nuo Penkiasdešimtinės dienos (Sekminių) ir iki to laiko padarė savo pašaukimą ir išrinkimą tikrais, kaip Mažojo Būrelio nariai, pridėdant numatomus Mažojo Būrelio narius, kurie tuo metu buvo pašaukti, bet dar nebuvo padarę savo pašaukimo ir išrinkimo tikrais, pridėdant tuos, kurie tuo metu įėjo į tą pašaukimą, kartu jie visi sudarė tą skaičių 144000.

Tuo laiku, pavasarį 1878 metais, Jono klasė (apšviesti, pasišventę Viešpaties žmonės tame išsipildymo laike) didingame regėjime pirmą kartą pamatė Avinėlių, stovintį ant Siono Kalno ir kartu su Juo pilną skaičių 144000 išrinktųjų. Dievas Jehova 1878 metais paskyrė Savo Karalių Sione, šventajame Kalne. (Ps. 2:6; R 5990, 2 pastr.).

Mažas persijojimas, apėmęs nepatenkintus adventistus 1875 metais, o taip pat persijojimas prieš Išpirkimą, kuris prasidėjo Paschos laiku 1878 metais, leidžia suprasti, jog tarp 1874 ir 1878 metų didelis skaičius asmenų neteko karūnų, kurios ne tik buvo paskirtos kitiems, bet užteko, kad dar ir kiti pagonys įeitų į tą pašaukimą nuo 1874 metų spalio iki 1878 metų balandžio mėnesio, kad išbandymui užpildytų 144000 skaičių.

Po 1881 metų buvo vykdomi ypatingi pašaukimai tam, kad užpildyti vietas tų, kurie išbandymuose parodė, jog yra neverti būti nariais Mažajame Būrelyje. Tai tęsėsi iki 1914 metų rugsėjo 16 dienos (kaip jau buvo parodyta), kada durys įėjimui į Aukštąjį Pašaukimą buvo uždarytos visam laikui, kaip parodo Šventas Raštas, protas ir faktai, kas patvirtinta yra ir Piramidėje. Dabar, kai jau praėjo 135 metai nuo įėjimo išbandymui „pilno pagonių skaičiaus“ 1878 metais, ir praėję 99 metai nuo 1914 metų, jau atėjo tas laikas, kad visi iš Tiesos žmonių aiškiai suprastų, jog jie nėra pakviesti į Aukštąjį Pašaukimą, bet kad visi naujai pasišventusiantys nuo 1914 metų rudens yra tais „pasišventusiais tarp Amžių“, apšviestais Dvasios, Prieštūkstantmetiniais nepradėtais iš Dvasios Abraomo palikuonimis.

IZRAELIO „DALINIS APAKIMAS“ NUIMAMAS

Laipsniškas Izraelio „dalinio apakimo“ pašalinimas (Rom. 11:25), prasidėjęs nuo 1878 metų pavasario (t. y., nuo jų „dvigubos“ nemalonės pasibaigimo – Iz. 40:1,2; Jer. 16:16; Zach. 9:12), parodė, kad „pilnas pagonių skaičius“ iš tikrųjų įėjo.

Linksmi džiūgauk, Siono dukra! Šauk,
Jeruzalės dukra! Tavo karalius ateina pas tave.
Jis teisus ir atneša išgelbėjimą, nuolankus ir joja
ant asilo, ant asilės jauniklio.

Zacharjio 9:9

Vienas iš tų svarbių įvykių, aiškiai parodančių Izraelio „dvigubo“ nubaudimo pasibaigimą, buvo prasidėjęs tarp Žydų platinimas daktaro Franz Delitzsch *Pataisyto Hebrajų Naujojo Testamento* 1878 metų birželio 11 dieną (tų metų Penkiasdešimtinės dieną).

Tuo laiku, kai 1878 metų balandžio mėnesį Izraelio apakimas ir išankstinis nusistatymas buvo dar toks pat didelis, kaip ir ankstesniais amžiais, ir jie, visuotinai imant, spjaudydavo ir keikėsi, paminėjęs Jėzaus vardą, kaip didžiausio nusidėjėlio, tai dabar didelis skaičius Žydų pripažįsta Jį esant kaip vieną iš didžiausių pranašų, kaip šventą žmogų ir nuostabiausią reformatorių. Nemažai pagyrimų ir perdėtai išgirtos biografijos, parašytos Žydų, turinčių pripažinimą tarp savo bendratikių, neabejotinai viršija skelbiamas iš krikščioniškų sakyklų, ypač jei kalbėsime apie Jėzaus žmogišką pusę.

Pavyzdžiui, biografijoje daktaro J. Klausner, buvusio Jeruzalės Universiteto rektoriaus, vieno iš įtakingiausių Žydų intelektualų visame pasaulyje, giriamas Jėzus ir iškeliamas iki dangaus kaip didžiausias Žydų ir Hebrajų pranašas (nors jis netiki į Jėzų kaip Mesiją). Jo knyga buvo priimta Žydų visame pasaulyje, kaip išreiškianti jų požiūrį į Jėzų, kuris jų ankstesniame apakime buvo jiems kaip nuodėmingiausias iš nusidėjėlių, ir todėl buvo neapykantos ir *neteisingo supratimo* (apakimo) objektu, (R 2831, 3081, 1 stulp.).

Jeigu Žydų nusistatyme nebūtų buvę jokių pasikeitimų nuo 1878 metų, tai Brolis Russell, *kaip krikščionių dvasininkas*, nuo 1910 iki 1916 metų, jokiu būdu niekada nebūtų sulaukęs tiek palankių

atsiliepimų iš Žydų, kokius yra gavęs; kadangi *Krikščionių dvasininkas*, skelbiantis Žydams apie Sionizmą 1878 metais, būtų jų traktuojamas kaip gėda ir išniekinimas jiems patiems ir pasibjaurėjimas Dievui.

Biblija, susidedanti tiek iš Senojo, tiek ir Naujojo Testamento, taip pat Delitzsch ir Ginsberg hebrajiškas Naujas Testamentas, buvo vis daugiau ir plačiau skaitomi Žydų būreliuose, ir iš lėto, bet užtikrintai šalino Izraelio apakimą ir išankstinį nusistatymą.

„Žydai dėl Jėzaus“ ir kitos grupės turi nemažą pasisekimą palenkiant Žydus tikėti į Kristų, kaip Mesiją. Daugelis pabrėžia, kad Žydai neturi palikti savo Žydiško paveldo, norint priimti Jėzų kaip Mesiją, bet taip priimdami darosi lyg „įvykdę įsipareigojimus“, „visiškai pilnai“ Žydais.

Žydai sutinka, jog aktyvi „Žydai dėl Jėzaus“ veikla ir kitų panašių grupių veikla daro įtaką daugybei Žydų, ypatingai tarp jaunesnių, kad tikėtų į Jėzų, kaip Mesiją, arba kad nors į Jį žiūrėtų daug palankiau. Ši įtaka padaro tai, jog Žydai, ypač tie vyresnio amžiaus, pradeda imtis neatidėliotinos ir ypatingos veiklos įvairiomis kryptimis, stengdamiesi sulaukyti savo jaunus žmones, kad nepriimtų Kristaus kaip savo Mesijo, ir stengdamiesi pakeisti nusistatymą tų, kurie jau tai yra padarę. Žinoma, neturime tikėtis pilno išlaisvinimo tos Izraelio dalies nuo apakimo, kol pilnai neužsibaigs Jokūbo priespauda abejose jos fazėse, bet darbas, kuris buvo įvykdytas, yra kaip išvalymas žemės grunto, norint pasiekti tokį puikų rezultatą. Džiaugiamės dėl to nuostabaus progreso, kuris buvo padarytas per tuos praėjusius 135 metus nustumiant toliau apakimą nuo dalies Izraelio, nes tai yra svarbus laiko ženklas. Tai turėtų padėti visiems aiškiai suprasti, kad durys įėjimui į Aukštąjį Pašaukimą iš tikrųjų yra uždarytos.

IZRAELIO SUGRIŽIMAS Į SAVO TĖVYNĘ

Galimas dalykas, kad vienas iš nuostabiausių ir labiausiai reikšmingų išsipildymų Biblijos pranašystėse yra prasidėjęs nuo 1878 metų Izraelio sugrižimas į jų tėvynę ir jos didelis suklestėjimas jiems prižiūrint, bei jų vystymasis kaip tautos nuo 1948 metų, nežiūrint pavydo ir neapykantos iš Arabų pusės, kurie per keletą karų nesėkmingai stengėsi juos išvaryti.

dančių reikšmingų įvykių didžiajame Dievo Amžių Plane! Tegul žinojimas apie tai, kad mūsų sugrįžęs Karalius vykdo tuos svarbius dalykus Dievo Plane, įkvepia mus entuziazmui ir paskatina mus bendradarbiauti bet kuriame mums galimame Jo darbo lauke! Šlovinkime Dievą ir Kristų, ir energingai tęskime studijavimą, praktikavimą ir brangios Tiesos Žinios skelbimą!

PT, TP'13, 34-43

ŠVENTAS RAŠTAS AIŠKIAI MOKINA

Kad Jehova yra Aukščiausias Dievas - neaprepiamas, amžinas ir nesikeičiantis, tobulas išmintimi, meile, teisingumu ir galia; kad Jėzus yra Jo Viengimis Sūnus, kuris buvo kaip galingas „Žodis“ arba „Logos“, „Dievo kūrybos pradžia“, „visos kūrinijos Pirmagimis“, Tėvo atstovas visuose Jo kūrybos darbuose prieš tapdamas žmogumi (Jn. 1:1-3; 6:51; 17:5; Apr. 3:14; Kol. 1:15-17).

Kad tas „Žodis tapo kūnu“, „gimė iš mergelės“ ir buvo žmogumi Jėzumi, kuris „tapo žemesnis už angelus“, kad „paragautų mirties už kiekvieną“. Tačiau Jis buvo „šventas, nekaltas, tyras, atskirtas nuo nusidėjęlių“ (Jn. 1:14; Iz. 7:14; Hbr. 2:9; 7:26).

Kad Kristus dabar yra Dvasinė Esybė; kad „buvo nukryžiuotas kaip žmogus, bet atgaivintas kaip dvasia“, tapo „gyvybę teikiančia Dvasia“, labai išaukštintu, o „Dievas ... suteikė Jam vardą aukščiau visų kitų vardų“ ir dabar yra „Didybės dešinėje aukštybėse“ (1 Pet. 3:18; 1 Kor. 15:45,50; Fil. 2:9-11; 1 Tim. 6:16; Hbr. 1:3,13).

Kad Šventoji Dvasia, kylanti iš Tėvo ir Sūnaus, pasireiškia visuose tikruose krikščionyse (Lk. 11:13-13; Jn. 14:26; 15:26; 16:7-15; 1 Kor. 2:9-16; 3:16; Efez. 3:16; 4:4,30; 2 Tim. 1:7).

Kad žmogus buvo sukurtas tobulas - į Dievo charakterio panašumą, ir kad dėl nuodėmės buvo nubautas ne amžinomis kančiomis pragare, bet mirtimi, sunaikinimu; kad žmogus patirs įvairios rūšies blogį, leistą Dievo tam, kad patyręs blogio prigimtį ir nuodėmės pasekmes, išugdytų troškimą nebedaryti nuodėmės ir palikti ją (Pr. 1:26-31; 2:17; Mok. 7:29; Rom. 5:12-19; 6:21-23; 8:20-22; 11:32; Ps. 76:7-10; 90).

(Tęsinys kitame numeryje)

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Leon J. Snyder, Bible Standart Ministries, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>